KURTULUŞ

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

1 AĞUSTOS 1978 · SAYI 31 · 350 KRS.

• Oligarşinin Temsilcisi İktidar, Grev ve Toplu Sözleşme Haklarımızı Boğazlıyor

DİRENELİM !

- TOPLUMSAL İHANET ANLAŞMASINA HAYIR ÜCRETLER DONDURULAMAZ..
- KAPİTALİST SİSTEMİN SAVUNUCUSU MC PARTİLERİ İŞÇİ SINIFINI SAVUNAMAZ.
- REFORMİST CHP VE SATILMIŞ TÜRK-İŞ YALAN SÖYLÜYOR. KAPİTALİST SİSTEMİN YARALARINI SARMAK İŞÇİ SINIFINA DÜŞMEZ.
- AKSİNE, İŞÇİ SINIFININ GÖREVİ KAPİTALİST SİSTEMİ YERLE BİR ETMEKTİR.

EMPERYALİZMİN bizim gibi yarı-sömürgeülkelerin ekonomisini denetlettirdiği IMF'nin, dayatması sonucu reformist CHP ve satılmış sarı sendika Türk-İŞ anlaşarak Toplumsal ihanet anlaşması çerçevesinde grev ve toplu sözleşme haklarımızı boğazlamaya ücretlerimize el koymaya çalışıyorlar.

Bunu yaparken ulusun çıkarları, ulusal ekonominin kurtarılması bunalımdan çıkılması için hep birlikte fedakârlık yapılması gerekir diyorlar.

İşçiler fedakârlık yapmaz "aşırı taleplerde" bulunursa devlet batar diyorlar.

Yani bizlerden, açlığın, sömürünün, sefaletin baskı ve terörün kaynağı olan kapitalist sistemin kurtarılması, kapitalist sömürünün ve baskının devamlılığını sağlayan devletin güçlendirilmesi için fedakarlık bekliyorlar. Bunu bütün kesimlerin, sanayicilerin aşırı kâr istemlerinden de vazgeçmesi gerekir diyerek karşılıklı fedakarlık yaftası altında gizlemeye çalışıyorlar.

Bunun bir aldatmaca olduğunu hükümetin aldığı tedbirlerde görmek mümkün. Ücretlerimizi dondurmaya, grev ve toplu sözleşme hakkımızı almaya kalkan hükümet, sanayicilere ihracatlarını arttırabilmek, ve milyonlarına milyonlar katmak için vergi iadesi oranını %30-% 25 çıkartmaktadır. İşte hükümetin sosyal-adaleti: işçilerin ücretleri dondurulacak, sanayicilerin vergi iadeleri arttırılarak yeni vurgunlarına göz yumulacak.

İşbaşındaki hükümet bu ihanete, bu kölelik anlaşmasına işçi sınıfı içindeki simsarlar, satılmışlar aracılığıyla ze-

Devamı: Say:5 St:2

Oligarşinin hükümetleri IMF ve taban fiyatları

İŞBAŞINDAKİ Ecevit hükümeti icraatlarıyla hangi sınıfların yanında olduğunu hangi sınıfların çıkarlarını korumak üzere iktidar olduğunu ortaya koydu. Ayrıca bu süreç devleti ve hükümetleri kimlerin yönlendirdiğini en açık bir biçimde sergiledi.

Bilindiği gibi hükümet oligarşinin açık desteğiyle kuruldu ve Ecevit Başbakan oldu. Oligarşi tercihini reformizmden yana kullanmıştı. Reformist CHP hükümeti de kendisini yönlendiren oligarşiyi içinde bulunduğu bunalımdan kurtarmakla yükümlüydü. Fakat oligarşiyi içinde bulunduğu döviz dar boğazından kurtarmak emekçi halkların çıkarlarının emperyalizme peşkeş çekilmesinden geçiyordu. Ecevit te bunu yaptı. Hem de muhalefetteyken eleştirdiği, yaygara kopardığı IMF tedbirlerini uygulayarak 1977'de Ecevit MC'yi şöyle suçluyordu: "Büyük iş çevreleriyle uluslararası mali kuruluşların istedikleri, hükümeti zorladıkları önlemler bir bir alınmaktadır. İlkin son derece düşük tutulan taban fiyatları, hemen arkasından son derece yüksek tutulan zamlar. Şimdi sıra işçi ücretlerinin sınırlanması ve devalüasyondadır. "

Ecevit'te bu sayıp döktüklerinin hepsini bugün kendisi yapıyor. Türkiye oligarşisinin döviz dar boğazını aşabilmesi, kârlarına kârlar katabilmesi ülkenin emperyalizme alabildiğine peşkeş çekilebilmesi için IMF Ecevit'e, Ecevit te emekçilere dayatıyor.

DEVAMI: sy: 5, st: 5

KURTULUŞ kitleleri aktif mücadeleye sokalım

Emperyalizme bağlılığın iki ürünü daha geçtiğimiz hafta gerçekleşti. İlan edilen taban fiyatlar son derece düşük. Milyonlarca köylü IMF'nin oligarşininhükümetlerine dayattığı şartlardan birinin sonucu olarak beklediklerinin çok altında bir fiyatla ürünlerini satmak zorundalar. Diğer yandan ise işçi ücretlerini 76 yılı ile sınırlayan, bunun yanı sıra da işçi sınıfının bugüne kadar elde ettiği hakları 1963 yılıdüzeyine geriletmek isteyen "toplumsal anlaşma" imzalandı. Ücretlerin dondurulması ve taban fiyatların düşüklüğü bugün yoğun kitlesel bir muhalefetle karşı karşıya değil Elbette çeşitli örgütler, sosyalistler, komünistler gerek taban fiyatların , gerekse de "toplumsal anlaşma"ya karşı şiddetli bir protestoya giriştiler. Yeterli mi? Hayır, yetersiz. Ne taban fiyatların düşüklüğü karşısında köylü yığınlar harekete geçirilebilmekte, ne de "toplumsal anlaşma" adı altında işçi sınıfına indirilen darbe karşısında işçiler harekete geçirilebildi. Sosyalistler ve komünistler bu konuda örgütsüz olmalarının acısını çekmektedirler. Kitle bağlarının zayıflığının acısını çekmekteler. Örgütsüzlük ve kitle bağlarının zayıflığı siyasi gerçeklerin en geniş yığınlara açıklanmasını engellemekte.

Mevcut durum bizi yıldırmamalıdır. Mevcut örgütsüzlüğümüz ve kitle bağlarımızın zayıflığı bizleri yıldırmamalıdır. Bugün yapılması gereken eldeki bütün güçlerin bir araya getirilmesi ve faşist saldırılara, hayat pahalılığına ve sömürgeciliğe karşı mücadelenin örgütlenmesidir. Bu, eldeki bütün güçlerin katılması gereken bir siyasi kampanyadır, eldeki bütün güçlerin kitleler arasında bugünden başlayarak siyasi gerçekleri; taban fiyatların düşüklüğünü, ücretlerin dondurulduğunu, toplu sözleşme ve grev haklarına saldırıldığını ve bütün bunların emperyalizmin ülkemize dayattığı koşullar olduğunu en geniş yığınlara anlatmalıyız.

Son günlerin bir başka önemli gerçeği daha var: "sivil sıkıyönetim", şehirlerde 20 bin jandarma görev aldı. Özellikle büyük şehirlerde insanlar günde iki-üç kere aranır, aranma sırasında hakaretlere uğrar oldu. Özellikle İstanbul'da adeta gece sokağa çıkma yasağı var Ve bu uygulamanın gerekçesi "anarşiyi önlemek". Anarşi denen gerçekte faşist yuvaların saldırganlığı. Alınan tedbirlere rağmen de hala sürmekte. Faşist saldırganlığın önlenmesininyolu insanların üzerini aramak, insanları gece sokağa çıkamaz hale sokmak değildir. Faşist saldırganlığın önlenmesinin yolu faşist yuvaların dağıtılmasıdır. Siyasi gerçeklerin en önemlilerinden biri budur. Önümüzdeki dönemin kitle çalışmasında en geniş kitlelere "anarşi" denen olgunun kaynağının faşist saldırganlık olduğu anlatılmalı ve en geniş kitleler bu doğrultuda harekete geçirilmelidir.

KURTULUŞ

TEKSTİL KONGRESİ YAPILMADI

Bilindiği gibi 5. İşMahkemesi, İlerlemecilerin başvurusu ile sendika yönetimine 3 kişiden oluşan bir Kayyum atamıştı. Bu sendikal demokrasinin geleceği açısından kesinlikle kötü bir gelişim. İlerleme "Yeniden DİSK hegemonyası" için, basamak gördüğü tüm sendikaların kongrelerinde, artık sürekli bu yönteme başvuracaktır. Kayyum bir sendikanın başına gelebilecek sayılı belalardan biridir. Burjuva mahkemesinin sendikanın yönetimi için atadığı bir heyet sosyalistlerin sığınağı olamaz. Fakat "İlerlemeciler için yadsınacak, yadırganacak yöntemler değil bunlar. Sosyalist geçinen bu uzlaşmacılar Yargıtay'ın kapısında bile toplanabilirler.

Bir sonraki gelişmede, Kayyum görevlisi- DİSK hukuk dairesi müdürü- Av.M.Kaya Canpolat görevini bırakmıştı. KONGRE GÜNLERİ ; 26/27/28/7-1978 tarihleri idi. Delegeler 26-7-çarşamba sabahı Park otelin bahçesinde toplandılar. İlerlemenin tasfiyesinden başka bir amaç gütmeyen DİSK yönetiminin saptadığı görevliler, İlerlemenin kendiğilinden tayin ettiği Beyoğlu delegelerini içeri almadılar. Demokratik olmayan bir yolla seçilen delegelerin Genel kurula alınmaması doğal. Fakat beri yanda, aynı yolla seçilmiş Bakırköy delegeleri

Devamı: Say:5 St:1

Hasan Işık'ın ölümünün sorumlusu Dr. İsmail Tuncer ve Dr. Salim Yıldırım'dır.

HASAN IŞIK

İçinde yaşadığımız kapitalist düzende egemen sınıflar çıkarları doğrultusunda tüm imkanları kullanırlar, bu düzen onlar için bir cennettir, ama bunun yanında milyonlarca işçi, emekçi aç, sefil yaşamakta en acımasız sömürü ve zulüm altında inim inim, inlemektedir. Yani bu düzen işçi ve emekçiler için cehennem demektir.

Bunun en açık örneğini 25.7.1978 günü Haydarpaşa Numune Hastanesinde yaşadık. İşçi Hasan Işık arkadaşımız, egemen sınıfların çıkarları için her fedakarlığı yapan; işçi ve emekçiler için ise Doktorluğunu ve insanlığını unutan Dr. İsmail Tuncer ve Dr. Salim Yıldırım'ın ilgisizliği ve insanlık dışı davranışlarının bedelini hayatıyla ödedi. Hasan Işık hastanede hastabakıcı olarak çalışan aldığı az miktardaki parayla iki çocuğu ve ailesini geçindiren yoksul

DEVAMI: Say:5 St:4

JANDARMA BASKISI KÜRTLERİN MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEYECEK

İçişleri Bakanlığı ve Jandarma Genel Komutanlığı yaptıkları açıklamalarda: "Doğuda" son günlerde yapılan aramalarda (!)çok sayıda silah ve kanun kaçaklarının ele geçirildiğini ve aramaların devam edeceğini belirtmişlerdir. Yine burjuva basınında yer alan haberlerde "Kuzey Irak'ta "(Güney Kürdistan'da)Kürt köylerinin boşaltıldığı ve sınır boyunca geniş bir temizlik hareketinin (!) başlatıldığı yazılmaktadır.

Türkiye Kürdistan'ında, özellikle kanun kaçaklarını arama bahanesiyle yoksul Kürt köylüleri üzerinde sürekli bir baskı ve terör estirildiği bilinmektedir. Hele 'bölücülük'demagojisinin yoğunlaştığı dönemlerde bu baskı ve saldırıların alabildiğine katmerleştiği de orada yaşayan insanlarca çok iyi bilinmektedir.

Köylere yapılan baskınlarda, genellikle tüm köy halkı sıra dayağından geçirilmekte, kadın ve kızlara tecavüz edilmekte ve bunlara karşı direnenler öldürülmekte-

DEVAMI: Say:5 St:7

Ücretler dondurulamaz

Oligarşinin bunalımın yükünü işçilere, emekçilere yıkma çabalarının bir parçası olarak, Hükümetle Türk-İş-in "toplumsal anlaşması" üzerine dört siyaset "Toplumsal Anlaşmaya ve Ücretlerin Dondurulmasına karşı mücadele"kampanyasını açmışlardır. Bu kampanyayı başlatan KURTULUŞ SOSYALİST DERGİ, KİTLE GAZETESİ, EMEĞİN BİRLİĞİ DERGİSİ ve VATAN PARTİSİ'nin basına yaptıkları açıklamada şunlar söylenmektedir:

"....Yapılan açıklamaya göre, Türk-İş sözleşmelerinde işçi ücretleri 1976 seviyesinde tutulacaktır. Ya fiyatların seviyesi? Onlar egemen sınıfların elinde olduğundan dilediği gibi yükselmekte özgürdür.

İşte, ücretleri dondurup, fiyatları özgür bırakan Ecevit'in kime özgürlük sağladığı her gün daha iyi kavranıyor. Olaylar o kadar hızlı gelişmektedir ki, " umut" görünen CHP'nin 6 ayda bütün yaldızları dökülmüş, ve her geçen gün emekçileri uyutmak için tekrarladığı vaatler boş sözler haline gelmiştir..

Basın toplantısına katılmalarına rağmen, ilerici geçinen gazeteler bu ortak açıklamayı yayınlamamışlardır. Bu gazeteler, ilerici, demokrat gibi gözükmeye ça -

DEVAMI: Say:5 St:4

Toplumsal Anlaşma'nın İç Yüzü

YAZISI SAYFA 2'DE

AĞRI'DA SÖMÜRGECİ VE FAŞİST BASKILAR

Ağrı'da, Kürdistan halkı üzerindeki baskıların bir parçası olarak, faşist saldırılar yoğun bir biçimde devam etmektedir.

Doktor Naci Kutlay'ın muayenehanesinin bombalandığı gün (16.7.1978) eğitim entitüsünün ilerici öğrencilerinin kaldığı pansiyon ile temizleyici Nevzat Avcı'nın evi kurşunlanmıştır. Bu olayların failleri olan faşist saldırganların kimlikleri bilindiği halde, yetkililer bu konuda hiç birşey yapmamışlardır.

DEVAMI: sY: 5, st: 7

Halklarımız üzerinde baskılar yoğunlaşıyor

CHP hükümeti iktidar olduktan sonra, işçiler emekçiler üzerindeki sömürüyü arttırırken, aynı zamanda da, toplumsal muhalefetin muhtemel bir yükselmesine karşı baskı tedbirlerini artırmıştır. Bir yandan işçi ücretleri dondurulur, taban fiyatları düşük tutulurken, bir yandan da şehirlerde jandarmaların görevlendirilmesi, geceleri sürekli aramaların yapılması gibi baskılar uygulamaya konmuştur.

Kitlelerin tepkisinden korkan CHP sıkıyönetime karşı olduğunu söylemekte ama uyguladığı bütün bu baskılar, jandarma komandoları, aramalar, vs. kendi deyimiyle bir "sivil sıkıyönetim" görüntüsü sergilemektedir. Bütün bu baskılara karşı yükselecek tepkileri bastırmayı kendilerine görev edinmiş olan bol renkli gazeteler ise, halkın bu uygu-

DEVAMI: sy: 5, st: 2

Yaşasın Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan Halklarının Kardeşliği

• ÜLKEMİZ EMPERYALİZMİN YARI-SÖMÜRGESİ OLDUĞU SÜRECE AMBARGONUN KALKIP KALKMAMASI ÖNEMSİZDİR.

Kıbrıs sorunu yüzünden ABD'nin Türkiye'ye uyguladığı silah ambargosu, uzun süredir basında büyük tartışma konusu yapılmaktadır. Son olarak ABD senatosunun bu ambargoyu şartlı olarak kaldırmasıyla, bu tartışma yeni bir boyuta yükselmiştir. Ancak ambargonun kalkmasının Türkiye için yararlı olup, olmadığını tartışmak yanlıştır. Çünkü Türkiye başta ABD olmak üzere emperyalizmin yarı sömürgesidir ve emperyalizmin işbirlikçisi oligarşi tarafından yönetilmektedir. Emperyalizmin ve oligarşinin kararları kendi çıkarına ve halklarımızın daha fazla sömürülmesi, baskı altında tutulması içindir. Bu yüzden ABD senatosu, ambargonun kalkmasınada karar verse, kalkmamasına da karar verse, muhakkak böylesi emperyalizmin çıkarına uygun olduğu içindir.

1974'de de Kıbrıs'ı tamamen egemenliği altına almak isteyen ABD emperyalizminin politikası doğrultusunda önce faşist Sampson darbesi tezgahlanmış, daha sonra "Barış Harekatı" adı altında, Kıbrıs, Türk askerlerince işgal edilmiş-

Devamı: Say:5 St:5

Güven Çelik'te Devrimci Sendikacılığın Zaferi.

Bundan beş ay önce Güven Çelik Eşya da çalışan işçiler devrimci sendika Tüm Döküm-İŞ'e gelerek işyerine devrimci bir sendika sokmak istediklerini belirttiler. Bu yolda çalışmalar sürerken sendika ile ilişkileri olan işçilerden çoğu işten ayrıldı. Ancak 27.3.1978 tarihinde hiç örgütlü olmadığı halde çalışma anlayışları doğrultusunda Güven Çelik te yetki almak için faşist Çelik-iş sendikası çağrı yaptı. Oysa güven Çelik işçilerinin hepsi anti-faşist insanlardı. Bu çağrı üzerine bütün işçiler Tüm Döküm-İş sendikasına gelerek üye oldular. Bu çalışmalardan haberi olan işveren 7 işçiyi polis getirterek iş-

DEVAMI: Say:5 St:4

TEKNİK ÇELİK DİRENİŞ GECESİ

2 aydır direnmekte olan yakacık Teknik Çelik işçileri Kartal'da direniş gecesi yapmışlardır. Direniş Gecesinde konuşan Teknik Çelikten bir işçi mücadelelerini ve faşist Cevher-İş'ten otomobil-İş sendikasına geçişlerini anlatmış, işçi sınıfının gücünü bu işyerinde de göstereceklerini, örgütlü gücün herzaman başarıya ulaşacağını ve Direnişlerinde kararlı olduklarını, haklarını alabilmek için sonuna kadar direneceklerini söylemiştir.

MALTEPE TEKEL İŞÇİLERİNİ FAŞİST BASKILAR YILDIRAMIYACAK

Maltepe Tekelde (Sigara, kutu, nakliyat yaprak) 10 bin kişiye yakın işçi çalışmaktadır. 2MC'nin iktidara gelişiyle MHP'li faşist Gün Sazak Gümrük ve Tekel bakanı olmuş, bütün devlet kurumlarında olduğu gibi burada da faşistler yuvalanmaya başlamıştır. Hiç bir şart gözetilmeksizin faşistler Tekele alınmış, sorumlu yerlere getirilmiş Tekel de belli ölçüde denetim kurmuşlardır. Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İŞ sendikası Tekel de yetkili sendikadır ve o dönemde bu

DEVAMI say:5 st·3

MADEN-İŞ 4. Bölge Seçimlerinde görev örgütlü bir muhalefet oluşturmaktır

Maden-İŞ Pendik 4. Bölge seçimlerinin Ağustos ayının 6 sında yapılacağı açıklandı Geçen dönem seçimlerde şimdi genel başkan yardımcısı olan Halit Erdem düşürülmüş yerine Hasan Kahraman seçilmişti. Fakat seçimden bir süre sonra Maden-İŞ yöneticileri ve fabrikalardaki 'ilerlemeciler'hemen kulis faaliyetlerine başladılar. Hasan Kahraman' ı karalamak bölge başkanlığından düşürmek için doğru yanlış bir sürü dedikodu çıkardılar ortalığa. Zaten karalama politikası 'İlerlemecilerin'kendi dışlarında herkese uyguladıkları yaygın bir uygulamaydı. 4. Bölgedede bu yöntem kısa sürede başarıya ulaştı ve seçimle işbaşına gelen bölge başkanı görevden alındı. Kafaları sistemli olarak karıştırılan ve örgütsüz olan tabanda bu karar karşısında güçlü bir direniş gösteremedi.

Biz burda kısa bir dönem bölge başkanlığı yapan Hasan Kahraman'ı savunmayacağız. Tabiiki bölge başkanlığı döneminde bir takım eksiklikleri hataları olmuştur. Fakat bölge başkanlığından alınıp yerine 'İlerlemeci ' bir kapı kulunun atanmasının asıl gerekçeleri bu hatalar, eksiklikler değildir.

Birinci sebep bölge başkanının ' ilerlemeci' olmayıp CHP çizgisinde almasıydı. Üstelik seçimlerde genel olarak bütün muhalefetin oyları ile 'İlerlemeci' adayı yenilgiye uğratarak seçilmişti. Bu uygulamanın bir diğer sebebide hala olduğu gibi tabandaki güçsüz 'İlerleme'ci kadroların Maden-İş genel merkez ve bölgenin desteği ile ayakta durabilmesiydi. Bu destek arkalarından çekilince fabrikalardaki 'İlerleme' örgütlenmesinin kof özünün ortaya çıkmasından duyulan korkuydu.

Tespitlerimizin doğruluğu yöneticilerin hakkında spekülasyonlar yarattıkları "patronla anlaştı", "grevi sattı", "para yedi" iftiralarında bulundukları eski başkana karşı olan uygulamalarıyla teyit edilmiştir. Hasan Kahraman istifa edip işine dönmeden evvel Maden İŞ yöneticileri tarafından İskenderun örgütlenmesiyle görevlendirilmiştir. Hem adamı işten al, hakkında o kadar laf et hemde ona örgütlenmede görev ver.

Yukarıda anlattıklarımız ışığında 4. Bölgede oynanan oyunları farkedebilmek için çok bir gayret sarfetmeye gerek olmadığı ortada. Bu üç kağıtları tezgahlayan 'İlerleme'-cilere sorarsan onlar tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesine keşinlikle uyduklarını söylerler. Aslında ise Maden-İŞ'te bir avuç 'İlerlemeci'nin söz ve karar sahibi olmasını savunurlar. Bunu sağlamanın yoluda tasfiyeci politikadır. Beyler kendi dışlarında kim olursa olsun tekkeleri haline getirmeye çalıştıkları kitle örgütlerinden atmaya çalışırlar.

Fabrikalarda sosyalistlere karşı patronlarla birleşirler. Patronlara devrimci işçileri işten attırmak için "bu adam solcudur, örgüt üyesidir" diye ihbarlarda bulunurlar. Hoş bu alışkanlıkları yeni değildir, radyolarından bir çok devrimciyi ihbarlarının bir devamıdır.

Niye bu kadar çaba? Niye bu kadar üç kağıt? Bu soruları cevaplayabilmek için 4. Bölgenin revizyonist Maden-İş yöneticileri açısından önemini bilmek gerek 4. Bölgeye geniş bir alandaki fabrikalar bağlıdır. Maden İş'in en kalabalık bölgelerinden biridir. Dolayısıyla genel merkezi elde tutmanın bir kısım hesaplarıda 4. Bölgeden geçer.

Devrimciler açısından da 4. Bölge vazgeçilmeyecek bir mevzidir. İşçileri 15-16 Haziranlar yaşamıştır. Büyük direnişlerden, grevlerden yüz akıyla çıkmıştır. Potansiyeli yüksek tecrübeli işçilerdir. Siyasi olarakta İstanbul'un Anadolu yakasında en politize işçiler Maden-İŞ'li işçilerdir. Bunun içinde bu yakadaki işçi hareketinin nabzı 4. Bölgeye dahil iş yerlerinde atar. Böyle bir bölge devrimciler tarafından revizyonistlere, sendika ağalarına bırakılamaz. Devrimci potansiyelin sınıf uzlaşmacılarının ellerinde heba olmasına göz yumulamaz. Böylesi potansiyellerin müsrifçe nasıl harcandığı Maden-İŞ'te çok yaşandı.

Çok geriye gitmeye gerek yok. Örneğin Profilo direnişini hatırlıyalım. Maden-İŞ yöneticilerinin Profilo işçisinin mücadele azmi devrimci kararlılığı karşısında nasıl korktuklarını, direnişi nasıl engellemek için uğraştıklarını olayları takip edenler bilir. Bu tavır 'İlerleme' çizgisinin genel tavrıdır. Direniş sonrası işgale sahip çıkma, parsa toplama çabaları ise 'ilerleme' cilerimizin burjuva politikacılıklarına iyi bir örnektir. Aynı dönem 4. bölgede DGM'den atılan işçileri geri aldırmak için işçilerin yapmak istediği her eylem bu sahte devrimciler tarafından engellendi.

Anti-faşist mücadelede de 'ilerlemeci militanlarımız' aynı pasifist çizgiyi izledikleri apaçık ortadadır. Bugün fabrikalardaki faşist örgütlenmeler bir gerçektir. Ama "militanlarımız" bu olgu karşısında provakasyona düşmemek için bugüne kadar herhangi bir hareketle bulunmamışlardır. Girdikleri tek tük anti-faşist eylemde devrimcilerin iteklemesiyle olmuş hareketlerdir. Bu pasifistler sayesinde bugün 4. Bölgenin bulunduğu Pendik faşistlerin istediklerini yaptıkları bir yer haline geldi. Faşistler her DİSK afişlemesinden sonra Pendiğe yapıştırılan afişleri söküp bölgenin kapısına koymayı adet haline getirdiler. Eğer gereken karşılığı almazlarsa bölgeye giriş çıkışın bile güç hale geleceği günler yakındır.

Seçimlere nasıl gelindiği ortada. Şimdi seçim öncesi bölgedeki muhalefet ve yönetimde bulunanların konumlarını gözden geçirelim.

4. Bölgede muhalefetin geçmişi oldukça eski. Sendika ağaları ve revizyonist yöneticilerin devamlı rahatsız oldukları muhalefet hareketleri 70'lerden beri sürüyor. Bölgede de ilk muhalefet gruplaşmasıyla beraber başlayan tasfiyeler, anti-demokratik uygulamalar süreklilik kazanmış bir olgu. Bu arada çoğu kez bölge seçimlerini muhalefet adaylarının aldığını da belirtmek gerek. Tabii burda akla hemen bir soru gelecek nerde bu seçimle işbaşına gelen muhalefet adayları? Bu konuda yönetimin iki taktiği var. Birincisi muhalefetin adayını örgütleyip, aralarında eritmek, ikinciside tasfiye etmek, Birinciye örnek M. Karaca, H. Erdem, İkinciye örnekse H. Kahraman.

Bugün 4. Bölgede Türkiye devrimci hareketinde bir örneğinin daha görülmediği genişlikte bir muhalefet gruplaşması var. Bu muhalefetin bir örneği daha yoktur. Bölgede çalışan bütün gruplar muhalefetin içinde yer alıyorlar. Bu kadar çok siyasi grup belli ilkelerde anlaşmış durumda. Bunlar sendikal demokrasinin sağlanması, tabanın söz ve karar sahibi olması, fabrikalarda çalışan devrimcilerin siyasi görüşleri sebebiyle işten attırılmaması, sendikanın bir tekke örgütü olmaması gibi ilkeler.

Muhalefette bizim açımızdan hiçbir zaman ittifak yapmayı düşünmeyeceğimiz "Aydınlık" siyasi hareketi de var. Türkiye devrimci hareketinde ipliği pazara çıkmış bir siyasi hareket. Fakat işin diğer yanıda meydanı böylesi siyasetlere bırakmanın yanlışlığı Bunun için görevimiz şimdiki haliyle tam bir mevlana tekkesi durumunda olan muhalefetin içinde bulunmak ve siyasi önderliği, proletarya sosyalizmi doğrultusunda yönlendirmektir. Uzun vadede mücadele edecek siyasi ittifakları yaratmaktır.

KAHROLSUN SINIF UZLAŞMACILARI
SOSYALİST İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

GERÇEK

PROPAGANDA VE AJİTASYONUMUZ MADDİ OLGULARA DAYANMALIDIR.

Türkiye uzun yıllardan beri emperyalizme bağımlılığın sorunlarıyla boğuşuyor. Bu bağımlılığın yarattığı çarpık kapitalist yapının sorunları yıllardan beri işçi ve emekçi yığınları sefalete sürüklüyor.

Yine uzun yıllardan beri sosyalistler, işçi ve emekçi yığınlara emperyalizme bağımlılığın yarattığı sorunları anlatıyorlar. Bugünlerde özellikle bu alandaki propaganda ve ajitasyonun daha etkin ve yaygın yürütülmesi zorunlu. Siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının önemli bir parçasını oluşturması gereken bu soruna ilişkin bu günlerde tüm toplumu etkileyen gelişmeler sözkonusu Propaganda ve ajitasyonumuz maddi, somut olaylara dayanmalı.

Bunlardan ilki IMF'nin Türkiye'yi "ziyaretleri" ve oligarşinin reformist eğiliminin temsilcisi Ecevit hükümetine talimatları... Bunun sonucunda "toplumsal antlaşma" olarak adlandırılan işçi sınıfının ücretlerini 1976 yılı seviyesinde tutmaya, dondurmaya yönelik ve diğer sosyal haklarını geri götüren "ihanet antlaşması", öte yandan da köylülüğeyönelik olarak ürünlerin yetiştirilmesinde emeklerinin karşılığı bir yana masrafları bile karşılamayan son derece düşük taban fiyatları... Bunlar IMF'nin, yani emperyalizmin Ecevit hükümeti aracılığıyla işçi ve köylülere dayattığı koşullar. Ecevit'in ifadesiyle "ülkenin dar boğazdan çıkması için yapılması gereken fedakarlıklar." Oysa sorun ülkenin ve ulusun darboğazdan çıkması değil, oligarşinin darboğazdan çıkmasıdır. Zaten işçi ve emekçi sınıflar yıllardan beri ne zaman vatan ve millet için fedakârlık nutukları atılsa sonunda kabağın kendi başlarına patladığını artık kavramışlardır.

İkinci olarak ambargo konusu yine güncelleşmiş bulunuyor. ABD senatosu ambargoyu "şartlı" olarak kaldırmayı kabul etti, konu temsilciler meclisinin gündeminde. Ambargonun kaldırılması için Kıbrıs'tan ödün verilmesi gerektiği çok söylendi. Kıbrıs'ın Maraş bölgesine ilişkin Denktaş'ın yeni önerileri ambargonun kalkması için yeterli mi değil mi, yakında belli olacak. Bizim için önemli olan yılan hikayesine dönen bu ambargo sorununun da emperyalizme bağımlılığı açık, seçik gösteren birolay olması. Emperyalizme bağımlılığı bundan daha iyi anlatabilecek birolay bulmak güç. Ecevit'in ABD emperyalizmi için "gölge etmesin, başka ihsan istemez" sözlerinin ne denli kof ve boş, demagojik nitelikte oluşu sergilenmeli.

Üçüncüsü ise "anarşi" ve "sivil sıkıyönetim" sorunu. "Ecevit mavisi" bereleri başlarında askerler zırhlı araçlarla büyük şehirleri adeta işgal etmiş durumdalar. Normal polisiye tedbirlerle olayların önünü alamayan hükümet, "sivil sıkıyönetim"le bu işi haliedeceğini iddia ediyor. Oysa yanılıyor ve yalan söylüyor. Çünkü; birincisi, "anarşi" diye gösterilen şeyler faşist saldırılardır. Eğer hükümet faşist saldırıları önlemekte ciddi ve samimi ise faşist yuvaları, MHP, ÜGD, Ülkü Ocaklarını kapatmalı, bunlardan hesapsormalıdır. İkincisi, bu olayların kaynaklandığı yer ülkenin bugün i- içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve politik koşullardır. Üçüncüsü ise "sivil sıkı -yönetim" esas olarak toplumsal muhalefeti yoketmeye yönelik, zaten sınırlı olan demokratik hak ve özgürlüklere ağır bir saldırıdır. Bu saldırı en başta sosyalistlere yöneliktir.

Evet, propaganda ve ajitasyonumuz, böyle maddi olgulara dayandırılarak sürerken önümüzde görev aynı, uzun bir sürede böyle olacağa benzer; biryandan faşizme karşı aktif kitle mücadelesini örgütlemek ve yükseltmek, öte yandan da Ecevit hükümetinin reformist ve uzlaşmacı yüzünü teşhir etmek. Tüm bunlara bağlı olarak da sürekli olarak sosyalistlerin birliği sorununun önemini ve hayatiyetini vurgulamak.

«TOPLUMSAL ANLAŞMA» NIN İÇ YÜZÜ

IMF'nin emperyalizm adına ülkemize dayattığı tedbirlerden birisi de ücretlerin dondurulması ve onunla birlikte "çalışma barışının" sağlanması adı altında temel işçi hak ve özgürlüklerinin kısıtlanmasıydı.

IMF'nin dayattığı tüm tedbirleri canla başla yerine getirmeye çalışan Ecevit hükümeti son olarakda işçi ücretlerinin dondurulması talebini ileri sürdü. Yurtdışına yaptığı bir geziden önce bu niyetini ilan eden Ecevite karşı tepkiler çok büyük oldu. Bunun üzerine yurda dönmesi ile birlikte Ecevit ağız değiştirdi. Ücretlerin dondurulmasının yerini toplumsal barış, çalışma hayatının düzenlenmesi, sosyal adalet gibi terimler aldı. Bu ağız değişikliğinin yanı sıra DİSK ve TÜRK-İŞ yönetimi ile görüşmeler başlatıldı. Sınıf uzlaşmacılığını açıktan yürüten Türk İş hükümetin ilk anlaştığı işçi konfederasyonu oldu.

Bir hafta, on günlük görüşmelerin ardından "Toplumsal Anlaşma" adı altında işçi sınıfı için yeni bir kölelik anlaşması imzalandı.

"Toplumsal Anlaşma"nın maddelerini esas olarak 4 başlıkta toplamak mümkün. Anlaşma önce ücretlerin dondurulmasını esas almakta, ikinci olarak işverenlerin yetkilerini sınırsız ölçülerde geliştirmekte, üçüncü olarak ise sendikal haklara ağır darbeler indirmekte, sendikaları anlamsızlaştırmaktadır. Son olarak ise Toplumsal Anlaşma işçi sınıfının bugüne kadar uğrunda sayısız mücadeleler verdiği grev hakkını yok etmeyi amaçlamaktadır.

ÜCRETLERİN 76 YILI SEVİYESİNDE DONDURULMASI NE DEMEKTİR.

Hükümet ile Türk-İş arasında imzalanan anlaşmanın en önemli ilkeleri ücretlerin dondurulması konusunda. Anlaşmaya göre işçi ücretleri 1976 yılı fiatları esas alınarak saptanacak. Yani, 1976 yılındaki fiatlara bakılacak ve o zamandan bu zamana kadar fiatlardaki yükselme eklenecek ve ortaya çıkan rakkam yeni ücretleri oluşturacak. Bu tam anlamıyla ücretlerin dondurulmasıdır.

Herşeyden önce işçi sınıfının ekonomik mücadelesi patronların karlarının sınırlandırılmasıdır. İkinci olarak ise fiatların saptanmasında esas alınacak olan istatistikler toptan fiatlar üzerindendir. Toptan fiatlar ise işçilerin yüz yüze bulundukları fiatların çok altındadır. Yüzlerce kapkaççının, istifçinin, aracının yarattığı fiat artışları istatistiklerde yansımaz. Ama işin bu ikinci yanı birinci yanına göre daha önemsiz. Diyelim ki istatistikler fiat artışlarını en iyi bir biçimde göstermekte. Diyelim istatistikler işçilerin karşı karşıya bulundukları gerçek fiatları göstermekte ve ücret artışları buna göre hesaplandı. Bu, işçi ücretlerini 1976 yılı ile sınırlandırmaktadır. 2 Yıldır işçi sınıfının verdiği ekonomik mücadeleyi katlandığı bunca eziyeti bir anda yok etmektedir. Mücadele ile kazanılanların bir kalemdegeri verilmesi dir.

Toplumsal Anlaşma adıyla imzalanan bu kölelik anlaşması Türk-İş ve ona üye sendikalar için bağlayıcı olmakta ve bundan sonra imzalanacak bütün sözleşmeler için temel alınmakta. Böylece işçi sınıfının mücadelesi sadece bu defalık değil, ebediyen 1976 yılı şartlarında tutulmak istenmektedir.

Yani kısacası işçi sınıfının tüm ekonomik mücadelesi bastırılmak ve dolayısıyla ücret artışı ebediyen dondurulmak istenmekte.

Anlaşma'nın "toplu sözleşmeye müdahale" başlığı altındaki bölümünde ise işçi ücretlerinin dondurulmasından da öteye, geriletilmesi dahi yer almakta. Eğer Kamu kuruluşlarından biri veya daha çoğu hükümetin sosyal politikası gereğince fiatları ekonomik gereklerin altında tutarlarsa bu kuruluşlar hükümetten maddi yardım istemeyecek fakat kendi olanaklarını "en verimli bir biçimde" kullanarak aradaki farkı kapatmaya çalışacak. Bu, gerçekte bu tür kuruluşların ücret artışlarını 76 yılından da geriletmesi için düşünülmüş bir açık kapıdır. Eğer kamu kuruluşu kendi olanakları ile aradaki farkı kapatamazsa bu takdirde ne yapacaktır? Anlaşmaya göre 76 şartlarının geride kalması bu takdirde doğal olacaktır.

Anlaşmanın bir başka maddesi ise ikramiye v.s gibi sosyal haklardaki artışında ücret artışının içinde mütala edilmesi. Böylece ücret artışındaki sınırlama iyice daraltılmakta.

Bütün bunların "Toplumsal Anlaşma" adı ile imzalanan kölelik anlaşmasındaki izahı ise aynen şöyle: "Bu toplumsal anlaşmadaki ilkelerin ve kuralların işçi ücretlerini dondurma veya işçilerin ulusal refah artışından haklarını alabilmelerini engelleme gibi bir amacı olmadığı ancak ülke ekonomisi gerçekleriyle bağdaşmayan aşırı istekleri adaletli biçimde önlerken işçi kesiminin kendi içinde de denge ve adalet sağlamayı amaçladığı açıktır. "

Yalan söylüyor bu kölelik anlaşması. Açık olan ücretlerin dondurulduğudur. Ücretlerin 76 yılında dondurulmasıdır açık olan. Aşırı isteklerin dondurulması palavrası altında işçilerin açlığa, yoksulluğa mahkum edilmesidir. Gerekçe ise sosyal adalettir, ülkenin kalkınmasında karşılıklı fedakarlık yapılmasıdır. Kimle kimin arasında sosyal adalet? Fedekarlık yapacak olan kim? Fedakarlık yapacak olan işçi sınıfı. O fedakarlık yapacak, patronlar daha fazla, daha fazla kazanacaklar. Sosyal adalet ise tek taraflı. İşçiler fedakarlık yapacak, sosyal adalet ten ise patronlar yararlanacak.

TOPLUMSAL ANLAŞMA İŞÇİLERİ KÖLELEŞTİRİYOR.

Yıllardır sürdürülen mücadeleler ile elde edilen hakların bir kalemde silinmesi sadece ücret artışlarında söz konusu değil. Örneğin fazla mesainin sınırlandırılması, patronların işçileri istedikleri işte çalıştırmalarının engellenmesi gibi haklar "toplumsal anlaşma"ile ortadan kaldırılmak istenmektedir. İşçinin yönetime ortak edilmesi teranesi altında gerçekte istenen işçilerin çeşitli sosyal haklarının yok edilmesidir.

Buna karşılık ise işçilerin ağzına bir parmak bal çalınmaktadır. İş yasasının 13, 17 ve 24 üncü maddelerinin yeniden düzenleneceği söylenmekte Oysa işçi sınıfının bugünkü talebi bu maddelerin yeniden düzenlenmesi değil ortadan kaldırılmasıdır. "Yeni düzenleme"adı altında, "işçi yararına"de nerek yapılmak istenen bir parmak bal çalmaktan başka birşey değil.

Toplumsal Anlaşma' ya göre artık patronlar işçileri istedikleri gibi fazla mesaiye zorlayabilecekler, istedikleri işçiyi istedikleri işte çalıştırabilecekler. Örneğin kalifiye bir işçi devrimci olduğu için yada sadece her hangi bir nedenle patronun hoşuna gitmediği için mesleği ile ilgisi olmayan, en kötü şartlarla çalışılması gereken bir işte çalıştırılabilinecek. Bunlar Toplumsal Anlaşmanın tam bir kölelik anlaşması olduğuna açık göstergeleridir.

SENDİKALAR VE GREV HAKKI BOĞAZLANMAK İSTENİYOR

Kurulacak bir "üst komisyon" bundan böylesöz leşmelerin "toplumsal Anlaşma" hükümlerine uymasını sağlayacak. Bu üst komisyona Türk-İş ve hükümet yetkilileri katılacak. Ayrıca işkolu düzeyindeki toplu sözleşmelerin yanı sıra işyeri sözleşmeleri imzalanmayacak. Çok ender hallerde işyeri sözleşmeleri imzalanacak olursa bu sözleşmelerde yer alacak maddelerde işçi hakları işkolu düzeyindeki sözleşmenin üzerinde olamayacak. Kısacası sendikaların varlıkları hiç haline getirilmek istenmekte. Sarı sendika çemberi daraltılmakta.

İşkolu sözleşmesinden de öteye bütün kamu sektöründe çalışan işçiler için bir "çerçeve anlaşma" hazırlanacak böylece bütün işkolu sözleşmelerive işyeri sözleşmeleri bu "çerçeve anlaşmanın"sınırlarını aşmayacaklar. Çerçeve anlaşma ise Türk İş-hükümet temsilcilerinin oluşturacağı üst komisyonda hazırlanacak.

Sendikaları bir hiçe indiren bu maddelerin yanı sıra utanmadan toplu sözleşme ve grev haklarının demokratik gelişiminden bahsedilmekte ve bu doğrultuda tedbirler alınacağı yazılmakta.

15-16 Haziran'da yüzbinlerce işçinin direnişi ile geri aldırılan sendika yasasındaki değişiklik de öne sürüldüğünde "toplu sözleşme ve grev haklarında demokratik gelişme" olarak nitelenmişti. Ama gerçekte işçilerin sendikal haklarını boğazlamayı, grev hakkını ortadan kaldırmayı amaçlamaktaydı.

Bugün öne sürülen bu Toplumsal Anlaşma'nın da akibeti 1970 de çıkarılmak istenen yeni sendikalar ve grev yasasında farklı olmayacaktır. Türkiye işçi sınıfı "toplumsal Anlaşma"yı tarihin çöplüğüne atacaktır.

Toplumsal Anlaşma'nın ilke ve kuralları işte işçi sınıfımıza bunları getirmekte. Sosyal adalet, barış teraneleri altında emek ile sermaye arasındaki uzlaşmaz mücadelede sermayeyi bir ileri adım attırmaya çalışmakta ve bunu en sahtekar bir biçimde yapmakta. Sosyal demokrasinin karakteri işte bu: sınıf uzlaştırmacılığı ama sınıf uzlaştırmacılığı elbette gerçekte sermayenin yararına.

İşçilerle patronların çıkarları hiç bir zaman ve hiç bir şart altında uzlaşamaz. Birinin yararına olan diğerinin zararınadır. Bu iki sınıfın çıkarları da ima birbirlerinin aleyhinedir. Toplumsal Anlaşma bütün şarlatanlığına rağmen, bütün çabasına rağmen kimseyi kandıramamakta. Bütün maddeleri ile işçi sınıfının karşısında olduğunu kimseden gizleyememekte.

Sınıflı bir toplumda barış mümkün mü? Sömürünün olduğu yerde barış mümkün mü? Hayır Emek ile sermaye arasındaki'barış'ancak işçilerin ve köylülerin devrimci-demokratik iktidarlarının kurulması ile, yani bu oligarşik devletin yıkılması ile mümkündür. Bu "barış" oligarşinin mağlubiyeti ile, onun ortadan yok olması ile mümkündür.

ÇALIŞMA SORUNLARI

Yetki Prosedürü

Sendikasız işyerleri her geçen gün sendikalaşıyor. İşçiler patronlara karşı Ekonomik- Demokratik mücadele vermenin gereğini anlamış fakat bu mücadeleyi nasıl vereceklerini, bu konudaki kanuni haklarını, izlenilmesi gereken yolları bilmemektedirler. Bu sömürü düzeninin eğitim politikasının doğal bir sonucu olarak, işçiler yasal haklarını kolay kolay öğrenememektedirler. Birçok işyerinde sendikal mücadele veren işçi arkadaşlarımıza yardımcı olabilmek amacıyla 275 sayılı T.İ.S. ve Grev ve Lokavt Kanunu, yetki tespiti, çağrı, toplu sözleşme görüşmeleri, uzlaştırma kurulu ve grev aşamalarına ilişkin konularda birkaç hafta sürecek bir yazı dizisi yayınlayacağız.

I) Yetki Prosedürü: Bir sendikanın işyerinde yetki alabilmesi için:

a) İşyerinde çalışan işçilerin yarıdan fazlasını üye yapması gerekir.

b) İşyerinde yetkili başka bir sendikanın olmaması ve;

c) İşyerinde yürürlükte olan bir Toplu İş Sözleşmesi (T.İ.S.) olmaması gerekir. (İşyerinde yetkili sendika ve yürürlükte bir T.İ.S. olmasına rağmen, sendika değiştirmek istenildiği takdirde ne tür işlemler yapılacağını daha ilerdeki yazılarımızda açıklayacağız)

Yukarıda belirtilen 3 şartın uygun olması halinde sendika aşağıdaki işlemleri yapar.

a) İşçileri sendikaya üye yaptıktan sonra Bölge Çalışma Müdürlüğüne(BÇM) bir dilekçeyle başvurarak, o iş kolunda kurulu sendikaların ad ve adreslerinin bulunduğu listesini ister. BÇM bu listeyi, kanuna göre, 6 işgünü içinde sendikaya göndermek zorundadır.

b) BÇM'den gelen listedeki sendikalara, örgütlenen işyerinin isim ve adresininyazılı olduğu iadeli-taahhütlü bir mektup gönderilir. Bu işlem, o işyerinde başka sendikaların örgütlenmesi varsa, itiraz etmesi açısından, yapılmaktadır.

c) O il sınırları içinde çıkmakta olan günlük bir gazeteye, işyerinin isim ve adresi belirtilerek, T.İ.S. yapılacağı ilan edilir. Gazete ilanının sendikalara yapılan bildirimden sonra olması gerekir.

d) BÇM'ye verilen dilekçe, BÇM'nin listesi, gazete ilanının çıktığı gazeteden iki adet ve iade kartları BÇM' ne verilir. Bu işlemler (Prosedür işlemleri) BÇM tarafından incelenir ve 6 işgünü içinde bir cevap verilir.

e) Eğer işveren veya diğer sendikalar tarafından bir itiraz yoksa çağrıyı yapan sendika o işyerinde T.İ.S. yapma yetkisini alır. Yetki alındıktan sonra T.İ.S. görüşmeleri başlar

(Devam edecek)

Bütün gerici rejimlerin en büyük yardımcısı, kurtuluş savaşlarının ise azılı düşmanı Suudi Arabistan emiri prens Fahd efendisi ABD'nin dizi dibinde.

EMPERYALİZMİN ORTADOĞU VE AFRİKA'DAKİ BEKÇİLERİ

Suudi Arabistan, Mısır, Fas

Ulusal kurtuluş savaşlarının hız kazanması, hergün bir yeni Afrika ülkesinin sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadelesinin zafere ulaşması, emperyalistlerin saldırgan ve müdahaleci yüzlerini açığa çıkarıyor. Nerede bir kurtuluş savaşı varsa, emperyalistler, onu nasıl bastırırızdiye "zirve konferansları" topluyor. O ülkenin üzerine bir haçlı seferi düzenliyorlar. Fransız emperyalistlerinin Afrika'nın dört bir yanında kurtuluş savaşlarını bastırabilmek amacıyla asker yollaması gündelik bir iş haline geldi.

Emperyalistler kendileri askeri müdahalede bulunmadıkları zaman, kendi yerlerinebölgenin polis köpeklerini salıyorlar. Kuklalarının ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı müdahaleler yapabilir hale gelmesi için -hem politık hem askeri açıdan- ellerinden geleni yapıyorlar. Bu kukla ülkelerin başında Suudi Arabistan, Mısır, Fas geliyor. Suudi Arabistan bölgede gericiliğin en sağlam kalelerinden. Bütün gerici rejimlerin en büyük yardımcısı, kurtuluş savaşlarının ise azılı bir düşmanı. Ancak askeri açıdan pek güçlü olmayan Suudi Arabistan kendisi müdahalelerde doğrudan yer almıyor ama petrolden elde ettiği zenginliği diğer polis köpeklerini finanse etmekte kullanıyor. Bu bekçilerden bir diğeri Mısır.

Enver Sedat haininin Amerikan emperyalistlerinin kucağına atlamasından sonra Mısır ordusu İsrail sınırı dışında her yerde görülmeye başlandı. Batılı silâh firmalarıSSCB ile ilişkileri bozulduktan sonra silâh bulmakta zorluk çeken Mısır'a silâh sağlıyor silâhların parasını da Suudi Arabistan ödüyordu. İşin ilginci emperyalistler Mısır'a İsrail karşısında kullanabileceği ağır silâhları değil, daha çok başka ülkelere müdahale yeteneğini geliştirecek silâh ve donatımı satıyor. Böylece Mısır ordusu ulusal kurtuluş mücadelelerine müdahale edebilecek hale getirildi. Çad'da mücadele eden FROLİNAT'ın Zaire'de ŞABA ULUSAL KURTULUŞ KUVVETLERİ' nin karşısına dikilen Mısır diğer yandan Somali'ye de yardım ediyordu. Bu arada Şubat ayında "yeni amaçlarına" uygun olarak düzenlenmiş Mısır ordusununKıbrıs'a yaptığı baskın tam bir fiyaskoyla sonuçlanıyordu.

Suudi Arabistan' ın geniş mali yardımıyla emperyalistlerin arzusuna uygun olarak devrimcilerin başına dikilen bir diğer bela da Fas. Batı Sahra'da, Zaire'de Fas birlikleri, emperyalistlerin çıkarlarını, zengin fosfat, uranyum, altın, gümüş madenlerini koruyor. Mısır'ın, Fas'ın korumakla yükümlü oldukları bir diğer bölge petrol kaynağı ve son derece stratejik olan Arap körfezi. Kime karşı neyi koruyorlar? kendi deyişleriyle " artan Sovyet tehlikesine karşı hür dünyayı". Ama aslında korudukları patronlarının midesi, umutları da emperyalistlerin artıklarından biraz pay alabilmek.

Anlaşılan tarihten hiç ders çıkarmamışlar Emperyalist efendileri ne yaranmakta yarışanların sonlarının ne olduğu çok açık. Hayatları ya kendi ülkelerinde bir duvarın dibinde son buluyor ya da sığındıkları ülkelerde efendilerinin önlerine attığı bir parça kemikle geçiniyorlar. Polis köpeklerinin sonu da olsa olsa bu olur..

LATİN AMERİKA'DA SEÇİMLER

Eskiden beri askeri diktatörlüklerin hakim olduğu Latin Amerika'da bu yılın başından beri, sayısı ona varan halk oyuna başvurmalar oldu.

Şili'de 4 Ocak' ta yapılan referandum,

Paraguay'ın başındaki General Stroessner' in Şubat ayında 5. defa tekrar seçilmesi başta gelen örneklerdendir.

Kosta-Rika halkı sosyal-demokrat eğilimli bir hükümeti değiştirmek için tutucu bir başkan seçti. Bu ülkede "yiğitlik demokrasisi" devam ediyor.

Dominik'de başkan Balajuer yasal olarak seçilmiş rakibine iktidar yolunu kapatmak için uğraşmasına rağmen başarısız kaldı

Kolombiya'da bir parlamento oluşturuldu Fakat, oylamaya katılmayanlar yüzdesinin son derece yüksek oluşu, sistemin geleceği hakkında ciddi kuşkular yaratmaktadır. Ama, rejimin temsil sistemine yaklaştırılmış olması, hakim sınıfların tercihi durumuna gelmektedir.

Venezuela'da, sosyal demokratlarla, Hristiyan demokratlar arasındaki iktidar mücadelesi devam ediyor.

Brezilya'da, askeri diktatörlük yönetimde kalmayı sağlamak için bütün yöntemlere başvurmakta ve 15 Kasım genel seçimlerinin ne olacağı bilinmemektedir.

Bu ülkelerin çoğunda, askeri diktatörlükler vardır. Dünyanın bu bölgesinde halklar üzerinde uygulanan yeni - sömürgecilik yöntemleri gereğince, güya askeri diktatörlüklerin "burjuva demokrasisi" ne dönüştürülmesi çabalarıyla ezilen halklar aldatılmaya çalışılmaktadır. Bu aldatmaca bir süre daha devam edebilir. Açık askeri diktatörlükle tutucu sivil hükümetler arasında gidip gelen dünyanın bu yakasındaki alabildiğine derin ekonomik ve toplumsal eşitsizlikler Lâtin Amerika halklarının uzun süre baskı altında tutulmasını zorlaştıracaktır. Peru Bolivya ve Ekvator' da son haftalarda yapılan halk oylamaları başta emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçilerinin kendi gerici yönetimlerine "demokratik" bir görünüm kazandırma çabalarından başka bir şey değildir. Bilindiği gibi, bu ülkelerde (Peru, Bolivya, Ekvator) silâhlı kuvvetler sırasıyla 1968, 1964, 1972 'lerde siyasal iktidara bütünüyle "ilerici" amaçlarla el koydular. Sözde, ABD emperyalizmine rağmen aristokratik yapıları parçalayan reformlar yapıldı. 1970 'den sonra ikinci bir askeri dalga, sırasıyla 1971, 1975 ve 1976' da yalnızca kişilerin değişmesinden başka yeni hiçbirşey getirmedi Örneğin; Peru'daki derin ekonomik bunalım Ekvator'da iktidarın düşmesi, Bolivya'da askerler arasındaki parçalanmalar, ve her üç ülkede de, Başkan Carter'ın insan haklarına ilişkin olarak başlattığı "seferberlik" bu ülkelerdeki orduların yönetimi bırakma eğilimine yolaçtı. Çünkü ABD emperyalizminin uzun vadeli hesabı, askeri diktatörlüklerle mümkün değildi.

Bu süreç, henüz kesin olarak açıklığa kavuşmuş değildir. Örneğin Ekvator'da 16 Temmuz da halkçı adayın birinci tura yükselmesine rağmen askerlerin siyasal iktidarı seçilen yönetime bırakıp bırakmayacakları, henüz belli değildir.

Peru'da kurucu meclis 18 Temmuz'da hazırlık çalışmalarına başladı, ama askerler 1980 yılına kadar yönetimde kalacaklar.

Bolivya'da "resmi " aday General Juan Pereda'nın çoğunluğu sağlamasına rağmen kesin sonuçlar başkanlık seçiminden 10 gün sonrasına kadar bilinmiyordu

Görülüyor ki Lâtin Amerika'daki ülkelerin yapısında hiçbir değişiklik olmamıştır. Ancak sivil hükümetlere geçişler henüz kesinlik kazanmamıştır.

Lâtin Amerika'daki seçimlerin (özellikle son üç ülkede) ortaya koyduğu birşey varsa o da sol güçlerin, son 10 yıldan beri ne ölçüde geliştiğidir. Bu koşullarda Lâtin Amerika askeri diktatörlükleri ne zamana kadar ayakta kalabileceklerdir. İçine düştükleri ekonomik bunalım ve sessizliğe gömülmüş olsa da gelişen toplumsal muhalefet bu zamanı kısaltacaktır.

NİKARAGUA 'DA ANTİ-FAŞİST DİRENİŞ YAYGINLAŞIYOR

General Anastasio Somoza'nın faşist diktatörlüğüne karşı Nikaragua'da toplumsal muhalefet yükseliyor. Son çatışmalarda ölü sayısının 14'e yükseldiği haber alınıyor. 9 Temmuz günü Jinotope şehrinde ordu birliklerinin öğrencilere ateş açması sonucu 4 kişi öldü. Bu olayı protesto için gösteriler ülkenin diğer şehirlerine de yayıldı. Halkın protesto eylemlerini Somoza kanla bastırma uğraşında. Ancak halkda kendisini taşla, sopayla hafif silahlar ve el yapısı bombalarla koruyor. Nikaragua bu yıl başından beri anti-faşist bir direnişe sahne olmakta. Ocak ayında muhalif bir gazetecinin öldürülmesi üzerine gelişen direniş 24 Ocak'ta 2 haftalık bir genel grevle bütün ülkeye yayılmıştı. O günden beri Nikaragua' da silahlanmış halk güçleri ve ordu arasında çatışmalar durmadan sürüyor. Toplumsal muhalefete gittikçe daha geniş sınıf ve tabakalar katılıyor. Bu arada Somoza muhalefetin ağzına bir parmak bal çalmak amacıyla"1980 yılında ülkede seçimlerin yapılacağını, bütün"demokratik(!)"partilerin isterlerse seçime katılabileceklerini"açıkladı Ama faşistlerin "demokrası" oyunu birçok ülkede açığa çıkmıştır. Daha geçenlerde askeri bir diktatörlük altında yaşayan Bolivya' da aynı oyun oynanmıştı. Hile karıştırılan seçimler sonucu Pereda başkanlığa seçilmiş, ama hile karıştırıldığının anlaşılması üzerine seçimler iptal edilmişti. Bunun üzerine hava, kara ve deniz kuvvetleri komutanlarıbir cuntayla Pereda'yı başkan yaptılar. Tek başına bu olay bile faşistlerin "demokrasicilik" oyunundan ne anladıklarını ortaya koyuyor.

Somoza "demokrasi ", hayalleri yayarken, SANDINIST ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ(FSLN)ve Nikaragua ordusu arasındaki çarpışmalar yoğunlaşıyor. FSLN'nin Havana'daki bürosundan yaptığı açıklamada FSLN lider ve kurucularından Jose Benito Escobar Perez 'in öldürüldüğü bildirildi. Escobar Perez'in başkent Managuay'a 90 km. uzaklıktaki Esteli kentindeki çarpışmalarda öldürülmesi bütün muhalefet kesimlerinde tepkiyle karşılandı. Muhalefet 25 Temmuz günü bütün ülke çapında genel grev çağrısı yaptı

Ulusal kurtuluş hareketleri her gün yeni zaferler kazanırken emperyalist efendilerine yaranmak için yarışan bu köpeklerin de sonları yaklaşıyor.

dünyada DURUM

"İntiharlar" ve işkenceler

Hangi ülkede olursa olsun, devrimci - ilerici güçlere karşı gerici, karşı-devrimci siyasi iktidarların işkence ve şiddete başvurdukları yüzyıllardan beri bilinen bir gerçektir. Ancak son yıllarda gerek ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve gerekse sınıf mücadelelerinin yoğunluk kazanması sonucu işkenceler de artmıştır. Başta emperyalist-kapitalist ülkeler olmak üzere özellikle sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde işkencelerle yetinilmemektedir. Bu ülkelerde karşı-devrimci iktidarlara karşı şu ya da bu şekilde mücadele yürüten insanlar zindanlarda çürütülmekte, işkence yapılmakta, hatta bu tür baskılardan yakınları bile kurtulamamaktadır. Ülkelerdeki toplumsal muhalefetin yükselmesi karşısında gerici ve işbirlikçi iktidarlar, bu toplumsal mühalefetin önderliğini yapan devrimci insanları açıkça kurşuna dizmeyi sakıncalı buluyorlar. Bu nedenle son zamanlara kadar özellikle devrimcileri ortadan kaldırmak için işkencenin yanısıra, bunların ölümlerine "intihar" görünümü vermeyi tercih ediyorlar. İşkencenin yanırısa yürütülen "intiharlar" özellikle artış göstermektedir.

1970'lerden sonra dünyadaki bu tür katliamlara baktığımızda Türkiye dahil hemen hemen bütün ülkelerde hakim güçler hep "intiharlar"a başvurmuşlardır. Örneğin Şili devlet başkanı Allende darbeci güçlere karşı çarpışarak öldüğü halde yerli işbirlikçiler ve sömürgeci güçler "intihar" ettiğinin propagandasını yaptılar. Almanya'da "Baader-Mahler-Meinhof çetesi" adıyla bilinen " Kızıl Ordu grubu"na bağlı olan insanlar hücrelerde öldürülerek "intihar" ettikleri ileri sürüldü.

Bu katletme yöntemi, özellikle Güney Afrika'da da yoğunlaştı. Dünyanın bu yakasında hapishane ölümlerine hemen hemen her hafta rastlanılır oldu. Bundan 10 gün önce Port-Elizabeth'deki bir komiserliğin beşinci katından bir tutuklu "kendini atıyordu" doktor raporuna göre 3 polis tarafından işkence edilen bu genç işçi komiserliğin penceresinden kendini atarak "intihar" etmişti. Yalnız 1977 yılında Güney Afrika hapishanelerinde yargılanmakta olan 128 mahkum işkenceler altında ve çoğu da "intihar" ederek ölmüşlerdir. Bir çoklarının ölüm nedeni de açıklanmamıştır. 20 Temmuz perşembe günü Güney Afrika polisinin yaptığı açıklamaya göre, asılma ve geçici mahkumiyet şu ya da bu şekilde verilen cezaların açık olduğu ileri sürülmüşse de tutuklulara yapılan işkence ve baskıların hatta "intihar"ların olduğunu gizleyememiştir. Özellikle "intihar"ların sindirme ve baskının vazgeçilmez aracı haline getirildiği açıkça ortadadır. Şimdilik siyah Afrika'daki gerici rejimlerin başlıca aracı budur. Güney Afrika polisi artık yasal uygulamanın bir parçası haline getirmiştir "intihar"ları.

Güney Afrika ırkçı yönetimi, bir yandan özellikle siyasi tutuklular "intihar" ederken öte yandan bu "ihtihar"larda payı olan polisleri ödüllendirmeyi hiç ihmal etmemektedir.

Hiç kuşkusuz Güney Afrika yöneticilerinin bu tutumu gerek ülke kamuoyunun gerekse dünyada ki ilerici kamuoyunun gözünden kaçmamaktadır.

Fakat, Güney Afrika yöneticilerinin bu tutumu yanlış bir siyasi hesaptan kaynaklanmaktadır. Çünkü siyah gençliğe, başkaldırma gerekçeleri verirken, onlarca ve yüzlerce özgürlük savaşçılarını katlederken -Steve Biko ya da Nelson Mandela- (Bunlar 15 yıldan beri Robbenisland zindanlarında çürütülmektedir) gerçekte Afrika ve uluslararası kamuoyunda giderek yalnız kalmaktadırlar.

Kitle katliamlarının arkasından 2 yıl gibi bir zaman geçmesine rağmen siyah muhalefet sözcüsü Doktor Motlana'nın da belirttiği gibi Afrikalıların günlük hayat koşullarında temelde bir değişiklik olmamıştır. Aynı katliamlar sürüp gitmektedir.

Bunun en son örneği 22 yaşındaki genç işçi, dülger Paulus Nekane'nin katledilmesidir. Bu genç işçi ölümünden az önce anasıyla görüşmüştür. Ve anasına kendisine hangi işkence yöntemleri uygulandığını anlatmak fırsatını bulmuştur. Paulus Nekane'yi, polisler bileklerinden asarak, ona her türlü işkenceyi yapmışlardır ve doktor raporlarına göre " sürekli işkencelerden" "intihar" ettiği anlaşılmıştır.

BU KÖŞENİN KAHRAMANI

İŞÇİ MEHMET

solcu ile sosyalisti ayırır elbet

Günlerden Cumartesiydi. Mehmet her zamankinden değişikti. Daha bir güvenli bakıyordu çevresine, daha sağlam basıyordu. Yılmaz Usta hemen farketti ondaki değişikliği. Takılmadan da geri kalmadı elbet:

YILMAZ- Hey Mehmet !

Mehmet'in sesi bile bir başka çıktı. Yılmaz Usta çağırınca gene sevinmişti, eskisi gibi. Ama, eskiden olsa, acaba bir yanlış mı yaptım, YılmazUsta beni eleştirecek mi diye çekinirdi biraz. Oysa bugün, böyle birşey olanaksızdı. Onun için yüreğihiç çarpmadan cevabı yapıştırmıştı:

MEHMET- Buyur usta?

YILMAZ- Ne o lan, ne kasılıyorsun sabahtan beri öyle! Bir gününü gözaltında geçirdin diye adam mı oldun yani!

MEHMET- Yok be usta, ondan değil...

YILMAZ- Hııı, ondan değil, öyle mi? Ama kasılıyorsun yani. Peki ne halt ettin de kasılıyorsun, anlat da biz de anlayalım aslanım.

MEHMET- Aman be usta kasıldığımı da nerden çıkardın. Ama değme bana bugün, çok keyifliyim.

YILMAZ- Neden ulan?

MEHMET- Nedeni var mı usta, düşünsene Ali'yi hastaneden kaçırdım kimsenin ruhu bile duymadı.

YILMAZ- O işçi kadın ayarladı herşeyi değil mi ?

MEHMET- Öyle oldu. Erkek kadınmış doğrusu, sözünü hiç eksiksiz tuttu. Cuma akşamı saat yedide hastane kapısına damladım. Bir de ne göreyim kadın beni beklemiyor mu... eliyle bir işaret çaktı, orda dur gibilerden, hemen anladım. Karşı kaldırıma geçip beklemeye başladım. Biraz sonra bizim Ali göründü kapıda. Görsen usta, okuldan kaçan bir öğrenci gibiydi oğlan. Tut elinden, götür istediğin yere.

YILMAZ- Sen de Spor Sergi Sarayı'na DİSK gecesine sürükledin zavallıyı değil mi?

MEHMET- Yok be usta. Sen de ne dersem tersten alıyorsun bugün. Yapma usta, ben seni bilmez miyim. Numara yapıyorsun. Neyse, ben Ali'yi sürüklemedim bir kez. Nereye gideceğimizi önceden biliyordu, kendi de istiyorduDİSK gecesine katılmak.

YILMAZ- Eee, pek mi beğendin DİSK gecesini

MEHMET- Ustacığım sevincimin nedeni DİSK gecesi değil. DİSK gecesi ayrı bir konu. Kötü de değildi üstelik, ama dediğim gibi ben asıl başka şeye seviniyorum Ali değişiyor Ali. Onunla bir bahse girdik, biliyor musun? Ben ona solculuğun ne olduğunu anlatacağım, o da anladıktan sonra solcu olmayacak. Daha ilk halk gecesinden etkilendi, ona seviniyorum işte. Öyle sorular sordu ki oldu bu iş diye bağırmamak için kendimi güç tuttum.

YILMAZ- Yani Ali solcu mu oldu bir gecede?

MEHMET- Usta ne yapsan, boşuna, kızdıramazsın beni bugün. Bir gecede solcu olur mu insan! O kadar kolay mı, o kadar basit mi? Üstelik benim amacım onu solcu yapmak değil ki.

YILMAZ- Kendin demedin mi demin, ona solculuğu anlatacağım diye!

MEHMET- Bakma sen, ona öyle diyorum ki, en başta hemen ürkmesin diye. Yoksa solculuğun ne mene şey olduğunu bilmez değilim. Ben onu düpedüz sosyalist yapacağım. Bu da öyle bir gecede, bir ayda olacak iş değil elbet, bilmez miyim hiç! Ben bile her gün yeni şeyler öğreniyorum.

YILMAZ- Bak Mehmet..

MEHMET- Biliyorum Usta, biliyorum. Sen şimdi diyeceksin ki: Öğrenmek biter mi, insan yaşadığı sürece öğrenir. Yeter ki kuramla uygulama, yani teori ile pratik arasındaki karşılıklı ilişkiden doğan bütünlüğü bozmasın. Bunlardan birini eksik bırakmasın... Nasıl doğru bilmişim değil mi ?

YILMAZ- Sen gerçekten iyi yetişiyorsun be Mehmet!

Mehmet boğazının düğümlendiğini duydu. Yılmaz Usta öyle lâf olsun diye insanı öven kişilerden değildi. Onun için de bu sözleri Mehmet'i gerçekten beğendiğini gösteriyordu

MEHMET- Eee, kimin öğrencisiyiz usta! Ne öğrendimse senin yanında öğrendim.

YILMAZ- Bırak şimdi yağcılığı, bir söz ettik diye gevşeme hemen Demek Ali değişmeyebaşladı öyle mi? İyi, boş bırakma bundan sonra onu. Yiğit bir çocuk olduğu belliydi zaten. Bir de zamanla bilinçlenirse...

MEHMET- Sen hiç merak etme ustam. Ali'yi bizden bil bundan sonra.

Mehmet, kavgalarına bir kişi daha kazandırmanın haklı gururu ile işine eğildi. Yılmaz Usta da gerçekten övünüyordu Mehmet'le. Boşa çıkarmamıştı bu oğlan emeklerini...

HAYVANLARIMIZLA AYNI DEREDEN SU İÇİYORUZ

—Köyünüzün sosyal ve ekonomik değerlendirmesini yapar mısınız?

—Köyümüz dağ köylerinden biridir ve orman köyleri sınıfına girmektedir. Köyümüzde sosyal ve ekonomik yönden hiç bir gelişme yok denebilir. Elektrik, su, yol gibi hiç bir devlet hizmetinden yararlanmamaktayız.

—Köyünüzün geçmişine bakıldığında hayvancılıkla geçimini sağladığını görüyoruz. Son yıllarda bu hayvancılıkta bir ilerleme var mı?

—Evet hayvancılıkla uğraşıyoruz ama bizi yeterince tatmin etmiyor bu nedenle yılın altı ayı aç altı ayı tok geçinmeye çalışıyoruz. Ayrıca hayvanlarımızı sulayacak suyumuz bile yok hayvanlarımızla aynı dereden su içiyoruz.

—Köyünüzün başlıca sorunlarını dile getirirmisiniz?

—Köyümüz yıllardan beri büyük bir sorun ile karşı karşıyabuda su sorunudur. Yıllardır dere suları ile su ihtiyacımızı tatmine çalıştık nüfusumuz ve hayvancılık ilerledikçe köylüyü bir hastalık tehlikesi tehdit etmeye başladı bu nedenle ilk ve en büyük sorunumuz olan su sorunumuzun çözümlenmesini istiyoruz. Bununla birlikte Elektrik, Yol sorunumumuz vardır. Yıllardır oyalanıp geldik artık devletin bize yardım elini uzatmasını istiyoruz. Orman Bakanlığı bize kredi verecekti eğer bu krediyi alırsak sorunlarımızın bir kısmını çözeriz demiştik ama söz konusu krediyide alamadık ne yapacağımızı bizde bilmiyoruz.

—Sorunlarınızı ilgili makamlara ilettinizmi?

—Aklına nere geliyorsa kapısını aşındırdık ama bugüne kadar hiç bir sonuç alamadık Seçim geldimi bizim köyü bulur gelirler seçimden sonra bizi tanımamazlıktan geliyorlar ama dostumuzu düşmanımızı artık biliyoruz gelecek seçimlerde bütün bunların hesabını sormaya kararlıyız.

Develi Ilçesi, Derebaşı köyü adına Muhtar: İbrahim Düzgün.

büyük direniş

15-16 Haziran 12

DİSK'in yanındayız

Sarı Sendikacılığa Paydos.

DİRENELİM.

Hasan usta, sen bizden yaşlısın Bu konuda deneylisin, söyle bakalım şimdi ne yapmak gerekir?

Her şey birlik olmaya bağlı. Birlik olursak, parçalanmazsak DİSK üstündeki bu baskıyı kırabiliriz..

Sermayenin biz işçilere karşı giriştiği bu saldırıyı göğüslemeli ve geri püskürtmeliyiz. Yoksa yarın çocuklarımızın yüzleri ne bakamayız. Kendimiz için değilse bile onları düşünerek mücadele edelim..

DİSK işyerlerinde toplantılar düzenledi. Bende bazılarına katıldım. Bu fabrikalardaki işçilerde birlikte hareket edecekler. Yıllarca mücadele edip elde ettiğimiz hakların elimizden alınmasına müsade etmiyeceğiz. Önümüze çıkan TÜM BARİKATLARI A Ş M A L I Y I Z

EGEMEN SINIFLAR İÇİNDE BULUNDUKLARI DAR BOĞAZDAN ÇIKMAK İÇİN, BUNALIMIN YÜKÜNÜ İŞÇİ VE EMEKÇİ SINIFLAR ÜZERİNE YIKIYOR, SÖMÜRÜSÜNÜ BİR KAT DAHA ARTTIRIP, KOLAYLAŞTIRMAK İÇİN İŞÇİ SINIFININ CANI VE KANI PAHASINA KOPARTTIĞI HAKLARI ELİNDEN ALMAK İSTİYORDU.

FAKAT TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI SERMAYENİN BU OYUNUNU BOŞA ÇIKARTMAK İÇİN KARARLIYDI VE ZAMANI GELDİĞİNDE DİRENECEKTİ...

Devam Edecek

KURTULUŞ İşçi ve Emekçiler Arasında

ÖRGÜTLENMEK BİZLERI ÇIKAR ÇEVRELERİNE KARŞI GÜÇLÜ KILACAKTIR

Muğla İline bağlı Bodrum Türkbükü balıkçı köyünde köyün en eski balıkçısı Mustafa Urbey ve diğer balıkçılarla kısa bir söyleşi yaptık.

—Ne zamandan beri balıkçılık yapıyorsunuz?

—27-28 senedir balıkçılıkla uğraşıyorum.

—Balıkçılığa ilk başladığınız dönemlerdeki avlanma yöntemleriniz nelerdi?

—Şöyle bir karşılaştırma yaparsam; Yunanlılar o zamanlar motorlu teknelerle avlanıyorlardı, biz ise ilkel olarak kürekli teknelerle avlanıyorduk ve uzun süre kürek çekmek zorunda kalıyorduk. O zaman, o yöntemlerle avlanan Yunanlı balıkçılar şimdi balık sanayiini kurdular, bizler ise hala ufak tekneler ile geçimimizi sağlamaya çalışıyoruz. Ve gece gündüz çalıştığımız halde emeğimizin gerçek karşılığını alamıyor ve sefalete doğru sürükleniyoruz.

—Bu günkü başlıca sorunlarınız nelerdir?

—Bizim en önemli sorunumuz avlanma kanunlarına ters düşerek, aslında bizim avlanmamız gereken sularda balık neslini yok etmeğe, bununla beraber bizlerin en önemli üretim aracı olan ağlarımızı parçalamaya yönelik trolle avlanma yöntemidir.

—Buradaki troller hakkında bilgi verir misiniz?

—Biz gerçekte trollere ve onlarda çalışan emekçilere karşı değiliz. Biz sadece trol sahiplerini böyle bir avlanmaya yönelten ve bu konuda ilgisiz kalan yöneticilere karşıyız. Trolle avlanma, bütün dünya ülkelerinde uygulanan bir balıkçılık sistemidir. Ama bu avlanmanın çeşitli yöntemleri ve avlanma alanları vardır Bizim çeşitli sahillerimizde böyle bilinçli bir uygulama yoktur. Çeşitli sahillerimizdeki bu avlanma yöntemleri balık neslini ve dolaylı olarak bizleri yok etmeye yönelik bir sistemdir.

—Türkbükü köyünde kaç tekne vardır, ve diğer geçim kaynaklarınız nelerdir?

—Bizim köyümüzde 50-60 arasında balıkçı teknesi vardır. Köyümüzün toprakları tarıma elverişli olmadığı için 150 hanelik köyümüzün tek geçim kaynağı balıkçılıktır.

—Kooperatifleşmeye yönelik bir çalışmanız oldu mu, bu konu hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

—Bodrumda 1967 yılında kurulan kooperatife biz [illegible] den de katılanlar olmuştur. Ama bazı çıkar çevreleri tarafından bu kooperatifin çalışmaları engellenmiş, ve bizlere yararı dokunacak bir çalışma yapamamıştır. Bizler o günden beri gerçek bir kooperatifin yokluğunu hissetmekteyiz.

Gerçek bir kooperatif; bizlere kredi olanakları, ürettiğimiz balıkların aracılar olmadan tüketicinin eline geçmesini, balıkların depolanmasını ve bozulmadan pazarlanmasını sağlayacaktır. Kooperatif çatısı altında bütün üretici arkadaşların birleşmeleri, çeşitli sorunlarımızı çözümleyecek ve çıkar çevrelerine karşı bizleri güçlü kılacaktır.

BİZİM DÜZENİMİZİ KENDİMİZ KURMALIYIZ

TRABZON VAKFIKEBİR'DE BİR İŞÇİYLE CHP ÜZERİNE KONUŞMA

—Adınız, işiniz?

—Adım Ali Bayraktar, işçiyim, emekliliğimi bekliyorum.

—Bize kendinizi anlatır mısınız?

—1932 'de Vakfıkebir'de doğdum. İlkokuldan ayrıldıktan sonra devamlı çalıştım. Çeşitli yerlerde amelelik, rençberlik yaptım. 1951'de Zonguldak Ereğli Kömür işletmesine gittim. Dilaver Maden ocağında 1961'e kadar çalıştım. Bu süre içersinde CHP'de görev aldım. Dilaver'de CHP şubesini açtık. Aktif olarak partide çalıştım Ben ömrümü CHP'ye adamış bir kişiydim. Daha sonra işten atıldım.

—İşten atılmanızın nedenini anlatırmısınız?

—CHP'li olduğum için işçi kanununun 16. maddesine göre beni işten attılar. Tazminatımı dahi ödemediler. Sadece sigorta günlerim sayıldı

—Bu durumda CHP ne yaptı?

—1962 yılında Zonguldak CHP il başkanı Mehmet Ali Bestilci (şimdi senatördür) seçimden sonra işi halledeceğini söylemesine rağmen hiç bir şey yapmadı. Beni atlatmaya çalıştı. Ankara'ya yanına gittiğim zaman savdı beni başından. Ondan sonra kazancımı kahvelerde ve çeşitli küçük yerlerde aradım. Ömrümün büyük kısmı iş aramakla geçti

—Zonguldak'taki diğer işçilerin kazandığı haklardan yararlanabildinizmi?

—Sigortalı olma hakkımı çeşitli yerlerde çalışarak aldım. Zonguldak'ta çalışmamın pek bir faydası olmadı, tazminatlarımı dahi alamadım. Benim arkadaşlarım bugün emeklidirler ve 600.000 lira yıpranma parası aldılar. Benim suçum CHP'li oluşummuydu?

—CHP ondan sonra sizin için birşey yapmadı mı?

—Hayır! Arkadaşlarımın tavsiyesiyle kendim. emekliliğimi kazanmak için Kütahya Karaelmas maden ocaklarında iş aldım. Sahibi Kütahya CHP milletvekili Nizamettin Çobanoğlu idi. Orada ciğerlerimden hastalandım. Tüberküloz oldum. Tedaviye gittikten sonra beni işe almadılar. Bana "Sen hastasın, şimdiden sonra işe yaramazsın", "emekliliği yakın, bir senelik tazminat alacak bize yaramaz" diye başlarından savdılar.

—İşyerindeki sendikanız ilgilenmedi mi?

—Türk-İş vardı o işyerinde. Tabii o da başından savdı beni, işçiler, emekçiler olarak kime sahip çıkılıyor ki, benimle kimse ilgilenmedi. En çok önem verdiğim CHP bile. Maddi ve manevi kaybım çok büyüktür.

—Şimdi nerede çalışıyorsunuz?

—Çeşitli işlerde çalıştım. Hayatım çalışmakla, didinmekle geçti. Dürüst olmasam belki bende bu düzende kıvırabilirdim işimi, dürüst olan eziliyor, hakkını isteyen eziliyor. 40 gün sonra emekli olacağım halde gene hayatımı çalışarak kazanmak zorundayım. Bu yaştan sonra... Patronlar bizim sırtımızdan milyonlar vurduğu halde biz emeklilikte bile çalışmak zorunda kalıyoruz. Bende bundan sonra inşaatlarda ve ya bu tür işlerde çalışıp duracağım, böylede devam eder bu.. Eğer emekçi halk uyanıp bunlara gereken cevab vermezse...

—Peki bu insanlar size nasıl kurtulacak?

—Benim gibi binlerce, milyonlarca işsiz, aç susuz vatandaş var. Bu durumda 1945'den 1978'e kadar canımdan çok sevdiğim CHP tamamen umudumuzu bitirmiştir. Memleketin kurtuluşunu CHP ile görüyordum. Çözüm getiremez bizim sorunlarımıza ben bunu gördüm, kurtuluşumuz için tüm herkesin bu düzen partilerinin gerçek yüzlerini görmesini isterim onlara gazetemiz KURTULUŞ'tan şunu söylemek istiyorum:

"Bu halk size daha umut bağlamıyor, sizden umudunu kesmiştir"

—Sorunlarınızla ilgilenen olmadı mı hiç?

—Sizden başka olmadı. Bütün mücadelenizde sizi destekliyorum. Sizinle beraberim. bir nefer olarak, kurtuluşumuz için sonuna kadar çalışacağım

—Bu düzen sermayenin düzeni olduğuna göre ne yapmalıyız?

—Sermayedarlara karşı birleşip, örgütlü bir biçimde karşı koymalıyız. Bizim düzenimizi kendimiz kurmalıyız. Yarınlar bizim değilse bile çocuklarımızın olmalı!..

YARINLAR BİZİM DEĞİLSE BİLE ÇOCUKLARIMIZIN OLMALI........

ORMAN ÜRÜNLERİYLE İLGİLİ İŞ SAHALARI AÇILMALIDIR.

—Geçiminizi en çok ne ile karşılıyorsunuz?

—Belli başlı bir geçim kaynağımız yok. 4 yıl öncesine kadar geçimimizi çevre köyler ve illerde, Fındık çaytoplayarak ve orak biçerek sağlıyorduk. Şimdi ise hem dışarda hemde orman kesiminde çalışıyoruz.

—Ormandan nasıl yararlanıyorsunuz?

—Ormandan, devlet kesim verirse faydalanıyoruz, vermezse yakacağımızı sağlamaktan öte hiç bir faydamız yok.

—Ormandan elde ettiğiniz gelirin yıllık tutarı nedir?

—Bir yılda bize ancak üç ay iş veriyorlar. Bu üç ay çalışmak suretiyle elimize ancak kişi başına 10 ile 11 bin lira para geçiyor.

—Ormandan elde ettiğiniz geliri devlet kanalıylamı sağlıyorsunuz?

—Devlet kesim verdiği sürece, devlet kanalıyla sağlıyoruz.

—Ormandan yararlanırken yasalara ters düştüğünüz oluyor mu?

—Evet oluyor. Şöyle ki; ev veya samanlık yapacağımız zaman orman dairesine müracaat ediyoruz. Orman dairesinin bize verdiği ağaç ihtiyacımızı karşılamıyor. Bu yüzden bizde zorunlu olarak kaçak kesiyoruz. Böylece yasalara ters düşüyoruz.

—Ters düşmekten dolayı ceza aldığınız oldumu?

—Evet oldu. 10 kişi hapis cezası 80-90 kişi de para cezası aldı.

—Halen mahkemelik durumunuz var mı?

—Evet var.

—Ormanı izinsiz kesmek yasakken niçin kesiyorsunuz?

—Yukarıda açıkladığımız gibi, ihtiyacımız olan ağacın tamamını izinli olarak orman idaresi vermiyor. Bu yüzden bizde kesiyoruz.

—Ormanın yararına inanıyor musunuz?

—Evet, inanıyoruz.

—Bu biçimde ormanların tüketilmesine karşımısınız ?

—Evet, karşıyız. Ormanların bitmesini bizde istemiyoruz, ama ihtiyacımızı karşılamak için kesmek zorunda kalıyoruz.

—Sizce orman daha iyi nasıl korunur?

—Devlet orman köylerine kesim vererek yoksulluktan kurtarmalı, bir de ihtiyacımız olan ağacı bize ücretsiz vermeli o zaman ormanı kimse kesmez.

—Ormanların korunması ve orman köylülerinin kalkınması konusunda devletten neler bekliyorsunuz?

—Devletten şunları bekliyoruz; Bize orman ürünleri ile ilgili sürekli iş sahaları açmalı. Hayvancılık yapmak için kredi vermeli kesimde kullandığımız aletleri ucuz ve taksitle vermeli. Çok tehlikeli şartlarda çalışıyoruz, can güvenliğimiz yok, bizi sigortalı yapmalı. Kesimde kestiğimiz odun ve keresteyi yerinde ölçüp almalı. Depoya götürmek bizim için zor oluyor.

—Köy sınırları içindeki ormanların mülkiyeti kime aittir?

—Köydeki ormanların tamamı devlete aittir.

—Devlet bu ormanları nasıl işletiyor?

—Orman idaresi memur göndererek kesilecek odunluk ve kerestelikleri işaretliyor, işçiliğini bize vererek kestiriyor. Kesilen keresteleri Bafra'da atölyelerde fırınlıyor, biçiyor ve satıyor.

—İşletme de size iş veriyor mu?

—Hayır. İşletmede vermiyor, kesimde veriyor.

—Ormanların korunması ile ilgili cezalar ormanların korunmasına yeterli mi?

—Aslında bu cezalar çok bile geliyor, ama ihtiyacımızı kanuni yollarla sağlıyamadığımız için cezayı düşünmeden kesiyoruz.

—Ceza verirken ayrıcalık yapılıyor mu?

—Evet, yapılıyor. Şöyleki; tonlarca odun ve kereste kesen bir kişi ceza almıyor. Bir eşek yükü odun kesen kişi ceza alıyor. Daha açıkçası adamı olan ceza almıyor. Adamı olmayan alıyor.

KASNAKÇI MERMER KÖYÜ YAĞBALAN MAHALLESİ KÖYLÜLERİNDEN ARİF ALTUNDAL-KURTÇA SÖYLEMEZ.

CHP'nin Gerçek Umudumuz Olmadığını Kavradık

Aksu, Antalya, Serik yolu üzerinde, şehre 16km uzaklıkta, bir bucaktır Üç yıldır, faşistlerin deyimiyle "kale"si durumundaydı. Burada, bulunan Aksu öğretmen lisesi ve Eğt. Enst. birde, geçen yıl basında adından çok söz edilen, İPLİK fabrikası vardır. Okullara ve İPLİK FABRİKASINA "AP"li ve faşist militanlar yerleştirilmiştir. Buraları üst olarak kullanan faşistler, Aksu halkına, adeta kan kusturmuşlardır. Hatta "AP"li bilinçsiz Aksulular bile rahatsız edilmişlerdir faşistlerce.

Ama, Aksu Eğt. Enst.ne "Devrimcilerin" hakim oluşuyla beraber, üç yıldır baskı altında tutulan Aksu halkı, devrimcilerin buraya gelmeleriyle yalnız olmadıklarını kavramışlar ve " faşistlere karşı" belli bir muhalefete başlamışlardır. Şimdi, tek sorun faşistlerin yalnız İPLİK FABRİKA'sından ve Eğt. Enst. den değil, bucağın içinden de atılıp faşistlerden arındırılmasıdır. Çünkü Aksu'da gerçekten özgür bir eğitim, ancak faşistlerin fabrikadan ve bucağın içinden atılmasıyla yapılacaktır. Tam anlamıyla faşist işgal bundan sonra kalkacaktır. İşte bu bilinçle olan, Eğitim-Der'li arkadaşlar Aksu halkıyla ilişkileri daha da arttırma uğraşı içindeler. Aşağıdaki röportaj, Eğitim-Der'li bir arkadaş tarafından, Aksu'da yapılmıştır.

—Adınız nedir?

—Adımı söylemiyeceğim. Sizden korkumdan filan değil. Beni üç yıldır, tehdit ediyorlar. Şimdi yine tehdit ediyorlar. Gece evime kurşun sıktılar.

—Peki siz hiçbir yasal yola başvurmadınız mı ?

—Kime vuracaksın kioğlum? Ancak kendime güveniyorum. Hükümete de güvenim kalmadı artık. Umudumuz söndü.

—Amca, geçen üç yıl, burası faşistlerin işgali altındaydı. Geçen yıl, devrimci arkadaşlarımız bu okula alınmadılar. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

—Haklısınız oğlum. Geçen yıl benim oğlumun puanı tuttuğu halde, evim okulun dibinde olduğu halde, benim oğlumu da almadılar, geçen yıl neler yapmadılar ki. Bucak'tan görenler bile var. Okul içinde, "işkencehane" bile kurmuşlar.

—Peki sizden (Aksululardan) hiç bir tepki gelmedi mi amca?

—Ne yaparsın oğlum, yalnız başımıza kaldık tutunacak bir dalımız yok ki. Ecevit'e umut bağladık. O da şimdi kof çıktı. Geçen yıl bu okul, sanki okul değil, "hergele meydanı" idi. Fabrikadaki tüm faşistler, okulda olurlardı . Hem de bellerinde silah ellerinde sopaları ile. Çok kötü günler yaşadık evlat, çook...

—Amca, okul şu anda nasıl? Her tarafta yaygara koparıyorlar okuldan atıldık diye. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

—Bak evladım, bunların Başbuğları da sahtekâr, kendileri de. Nahiye de diyorlar ki, " içerde bizlere işkence yapılıyor, bayraklar yırtılıyor kızlara sarkıntılık ediliyor". Ben herzaman okula şöyle bir uğrarım, hiçte öyle bir şey görmedim. Aksine, biraz okula benzemiş. Yalan söylüyorlar hep. Asıl bunların tümünü asacaksın!

—Peki, senin dışındaki Aksulular ne diyor?

—Bak evladım, baştada dedim. Bize çok çektirdiler. Bizim Nahiyemiz de, "AP"liler bile onlardan bıktı. Hele, geçen ay, "devrimci öğrencilerin kurşunlanmasındanson ra, bizim Aksulu halkımız onlardan temelli tiksinir oldu. Ama, bizim nahiyede birkaç tane it var. Onlardan başka, faşistleri barındıran yoktur. Buraya gelen faşistler, Murtana köyünden, Macundan, ve Serikten geliyorlar. Bir kaç tanede, faşist öğretmen var. Aksu'dan başka il'e atandıkları halde gitmiyorlar. Esas, bizlerin kafasını bulandıran, orta yeri karıştıran bunlar...yoksa, benim bildiğim Aksulu'nun, "çalışmaktan, kavga etmeye vakti yoktur ki!..

—Amca duyduğumuza göre, faşistler Perge' de Silah atışları yapıyorlarmış. Bir de biliyorsun geçen gün Isparta'da olaylar çıktı. Faşistler (Isparta'daki) Aksu'daymış bütün bu iddialar doğru mu acaba?

—Vallahi gözümle görmedim ama, öyle diyorlar. Zaten geceleri silah sesinden, can korkusundan uyuyamıyoruz ki. Ama, şu günlerde Nahiye içinde, bir sürü yabancı

DEVAMI: Sy:5 St: 10

• TEKSTİL KONGRESİ

BAŞTARAFI: Sy:1,St:5

seçme hakkını kazanmış delegeler gibi içeri alınıp ağırlandılar, ki bu yanlış; bu İlerlemeye, Beyoğlu işçisini kemikleştirme çabasında yardımcı olmaktan, bu tasfiyeci ideolojiye aynı mantıkla karşılık vermekten başka bir şey değil..

Kongrenin başlamasına doğru delegelere 5. iş mahkemesinden gelen "tedbir kararı" okundu. Karma muhalefetin öncülüğünü yapan şube başkanları, yanlarında merkezin avukatlarıyla, soluğu 5. iş mahkemesinde aldılar.

Seçme hakkını kazanmış olan delegeler Park otelin bahçesinde, DİSK görevlileride özel odalarında gün boyu bekleyip durdular. Bu bekleyiş sırasında 5. iş mahkemesinde, muhalefet şubelerinin başkanları ile ilerleme siyaseti arasında kongrenin kaderi çiziliyordu. Sonuçta burjuvaziyle iş bitirmeyi iyi bilen İlerleme kazandı; mahkeme tedbir kararını kaldırmadı. 3.8.78 günü tarafların yeniden dinlenilmesini kararlaştırdı.

40 bin işçi ne kadar bekleyecek, sonuç ne getirecek bu burjuvazinin yargıcına bağlı. İşçi sınıfı bunu, kendi adına her pisliği yapan, üyelerinin bir bölümü içindeyken Bakırköy şubesini kurşunlayan, içinden dipdiri çıkılan "ölüm orucu çadırları" kuran uzlaşmacılara borçlu.

-VP ve SGB'nin ÖNCÜLÜK ETTİĞİ MUHALEFET-

Kongresi bitmiş tüm şubelerin delegeleri perşembe günü kongre salonuna alındılar. DİSK genel sekreteri Fehmi Işıklar delegelere mahkemenin kararını bildirdi. Arkasından Çerkesköy şb. başkanı Rıdvan Budak kalktı ve İlerlemenin denetimindeki delegelerden salondan çıkmalarını istedi. İlerlemeciler salonu terkettiler. Kendinden saydığı delegelerle baş başa kalınca uzun, uzun İlerlemeyi eleştirdi. Ad[illegible]ivede oynanan oyunla[illegible]urjuva oyunları [illegible]ğunu anlattı. Bu arada dışarda bırakılan şubeler içeri girmek istediler, bunun yararlı olacağını söylediler. Oylama yapıldı ve istek reddedildi.

Çerkesköy şube başkanının konuşmasından sonra, bir kadın delege, kongrenin yapılmasını istiyoruz "diye toplanan imzaların ne işe yarayacağını sordu. Topkapı şb. başkanı Besim Usta delegeyi şöyle aydınlattı:

"Artık bazı şeyleri kapalı yapacağız. Zaten hep açık ola, ola bu duruma geldik. Herkes şb. başkanına güvensin imzalasın."

-KONGRENİN GELECEĞİ-:

Direk merkez kongresine mi gidilecek, yoksa Bakırköy ve Beyoğlu kongrelerimi yapılacak, buna 3 Ağustos taki mahkeme karar verecek. Bu iki şubenin -demokratik bir şekilde kongrelerinin yapılmasından yanayız. Çünkü yaklaşık 40000 işçinin, onbinden çoğu bu iki şubede toplanmakta, ve bu potansiyelin çıkardığı delege sayısı yüze yakın. Bu sayının dışında Genel kurulun toplanması, demokratik seçim ilkelerine ters düşecektir. Delegelerin talebi bu olmalı.

• HALKLARIMIZ ÜZERİNDE

BAŞTARAFI: Sy:1, st:9'da

lamalardan son derece hoşnut olduğunu iddia etmektedirler. Bu iddia insanlarla alay edercesine söylenen bir yalandır. Fabrikaya girerken, çıkarken aranan ve bunların üstünede evine giderken aranan işçiler; bütün gün çalışmaktan yorgun düşmüş ve bir an önce evlerine varmak isteyen emekçiler; zamanlarını alan, hakarete uğradıkları ve dövüldükleri bu aramalardan elbetteki memnun değillerdir. Bu bıktırıcı aramalar insanları gece sokağa çıkmaktan vazgeçirmeye yani, böylece fiili bir gece sokağa çıkma yasağı uygulamaya yöneliktir. Bu baskılar hiçbir şekilde haklı gösterilemez. Bunlar faşizme karşıda değildir, çünkü böyle aramalarla, "hem sağa, hem sola karşıyız" edebiyatıyla faşizme karşı mücadele edilemez. Bugün Türkiye'de "anarşi" adı verilen olaylar, faşistlerin bilinçli olarak yoğunlaştırdığı ve tüm ilericileri, demokratları, yurtseverleri, devrimcileri hedef alan saldırılardır. Bu saldırıları engellemek için her şeyden önce bu saldırıların kaynağı MHP, Ülkü Ocakları, ÜGD, Kontr-gerilla. vs.'nin hemen dağıtılması, bütün faşistlerden hesap sorulması gerekir. Ama hükümet, tam tersine davranmakta devrimcilerin, demokratların örgütlerini kapatmakta, halklarımızın faşizme karşı direnişini bastırmaya çalışmaktadır. Bu baskılar, faşist saldırılara karşı kendini savunanların, bu savunmalarını da engellemeye yöneliktir.

Ancak bu baskılar da anti-faşist mücadeleyi engelleyemeyecektir.

Ne jandarma komandoları, ne aramalar, halklarımızın mücadelesini durdurabilecek güçte değildir, çünkü halklarımızın gücü TARİHİN O DURDURULMAZ AKIŞIN DANDIR.

DİRENELİM

BAŞTARAFI: Sy:1, st:3

min hazırladı. Hain, Tunç bu satılmışlığının armağanı olarak Türkiye'de ilk kez ikinci defa tabii senatör oldu. Bizlerin çıkarlarını, haklarını oligarşiye ve onun hükümetine peşkeş çekerek.

Muhalefetteki MC partileri, hükümeti ve Türk-İş'i eleştiriyorlar suçluyorlar. İşçi haklarının savunucusu kesiliverdiler. Bizleri aldatmaya çalışıyorlar. Aldatamayacaklar.. Bizler biliyoruz ki özel teşebbüsün yılmaz savunucusu olanbu partiler ve onların güdümündeki sendikacılar kapitalist sistemin sürmesinden yanalar. Yani görevleri kapitalistlerin çıkarlarını korumaktan ibaret düzen partileridirler. Güdümlerindeki sendikaların da görevi bizleri kapitalistlere peşkeş çekmek, ileri haklar elde etmemizi engellemektir. İşte onlarında gerçek yüzü; MHP Genel sekreter yardımcısı, ve Türk Metal Sendikası Teşkilatlandırma Genel sekreteri Avni Çarsancaklı "Toplumsal anlaşmaya saldırdığı ve sözde işçi haklarını savunduğu 25 Temmuz tarihli Hergün gazetesinde şöyle diyor "15-16 Haziran ayaklanmalarını yine CHP milletvekillerinin kutlaması CHP ile DİSK'in özdeşleştiğinin açık delilidir"

Oligarşinin çıkarlarının en azgın en kanlı savunucusu faşist MHP'nin sözcüsü iğrenç yüzünü sergilemektedir.

Bizlerin kanı canı pahasına geri aldırttığımız "sendikalar kanun tasarısına" karşı mücadelemizi karalamaya çalışmakta. Şanlı direnişimizi karalamaya çalışmakta. Direnişe sahip çıkmayı suç saymakta. Bizlerin sendika seçme özgürlüğümüze ve sendikal hakkımıza olan saldırıyı 70 haziran'ında göğüslememize kin kusuyor. Bu günde bizlerin mücadelesine destek olduğunu söylüyor. İşçi sınıfının haklarını savunduğunu söylüyor (!)

Bizi aldatmaya çalışırken de gerçek niyetini açıklayıveriyor. Bizlerin mücadelesini saptırmaya çalışıyor. Düzene başkaldırmamıza engel olmak istiyor. Bugünde daha tehlikeli bir saldırıyla karşı karşıya olan bizlerin 15-16 haziranın geleneğini sürdürmemize ve daha örgütlü bilinçli karşı koymamıza engel olmak istiyor. Bizlerin haklarını savunduklarından değil, ama iktidar olup kendilerinin sömürmeleri ve baskı altına almaları için bu konuyu siyasi istismar aracı yapıyorlar. Sözün kısası düzenin devamlılığını sağlamak için demagoji yapıyorlar.

Ama başaramayacaklar

Bizleri, fedakarlık yapmaya zorlayan oligarşinin reformist temsilcisi CHP ve satılmış Türk-İŞ'in yalanlarını açığa çıkararak kölelik anlaşmasına karşı direneceğiz

Bu soygun ve sömürü düzeninin azgın savunucuları MC partilerinin demagojilerine karşı koyarak direneceğiz.

Bizden fedakarlık isteyenlere oligarşi için hiçbir fedakarlık yapmayacağımızı aksine oligarşinin baskı, soygun ve sömürü düzenini yerle bir etmek için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağımızı haykıracağız.

MALTEPE TEKEL

BAŞTARAFI: Sy:1, st:9'da

sendikaya da faşistler hakim olmuşlardır.

Tekel işçileri, sigarada kutuda örgütlenerek Tek Gıda-İş'ten istifa edip DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikasına geçmişlerdir.

CHP'nin iktidara gelmesinden sonra faşistler Tekel'den atılma korkusuyla işçiler üzerinde daha yoğun bir baskı ve terör uygulamasına geçmişlerdir. CHP faşistlerin bu tavrı karşısında ve Tekel'in faşistlerce işgali karşısında fazla bir şey yapmadığı gibi bu dönemde de Tekele faşistlerin girişini bile engelleyememiştir.

Faşistler Tekelde Cumhuriyet gazetesini bile okutmamaya çalışmaktadır. Tekel önünde bildiri dağıtmakta ve bildirilerinde faşistlere karşı koyan herkesten hesap soracaklarını yazmaktadırlar. Bildiri dağıtırken polisce silahı ile yakalanan Ercan isminde bir faşist bir gün sonra salıverilmiş ve Tekrar Tekelde çalışmaya başlamıştır.

Ama her türlü faşist baskılar Tekel işçilerini yıldıracakmı? Tekel işçileri faşistlerin baskıları karşısında sessiz mi kalacaktır? Elbette kalmıyacaktır. Tekel işçileri örgütlenecektir. Faşistlere karşı örgütlü bir şekilde karşı duracaklardır. Çünkü örgütlü güç yenilmez. İşçi sınıfının gücü örgütlü olduğu sürece, işçiler faşistlere karşı omuz omuza mücadele ettikleri takdirde faşistler gerileyeceklerdir. Çünkü en büyük güç işçi sınıfının örgütlü gücüdür.

Tekel işçileride faşizme karşı örgütlü olmanın, birlik olmanın bilincindedirler ve kısa sürede Tekeldeki faşist baskılara dur demesini bileceklerdir.

• GÜVEN ÇELİK

BAŞTARAFI: Sy:1, st:7

ten attı atılan işçiler yıl madılar ve hergün fabrikanın önünde beklediler. İki sendika arasında geçen yetki çalışması sırasında Çelik-İş İSDEMİR DE Maden-İŞ'e uyguladığı yöntemleri Tüm Döküm-İŞ'e de uygulamak istedi. İşyerine faşistleri soktu. Patron faşist olduğundan tüm bunlara göz yumuyordu. İşçilerin kararlı tavrı karşısında faşistler yıldılar. Sendika üyesi olarak gözüken insanların hepsinin üye fişleri sahte hazırlanmıştı. Ayrıca 4 işçiye tabanca zoruyla imzalattılar, bütün bunlara karşı, atılan işçiler dışarda, çalışanlar içerde kararlı bir biçimde direndiler. İşçilerin bu dirençleri karşısında çılgına dönen patron kendisinin de ortak olduğu bir başka işyerinde çalışan faşistleri fabrikaya soktu. İçerde işçiler üzerindeki baskılar dahada artmıştı. Gelenler Edirnekapı yurdundan- Atatürk Öğrenci Sitesinden toplu halde geliyor, toplu halde çıkıyordu. Bu 3 aylık süre içinde bunca zorluklara rağmen dağılmayan Güven Çelik işçileri sık sık Bölge Çalışma Müdürlüğüne(BÇM) gidip yetkililerinin bir an önce verilmesini istiyorlardı.

Ve Bölge Çalışma Müdürlüğü müfettişleri işçilerin hangi sendikaya üye olduklarını anlamak için işyerine gelip tek tek bütün işçilere sordular. İşçilerin ifadeleri alındıktan sonra durum ortaya çıktı. Faşist Çelik İş sendikası sahtekarlık yapmıştı. Sonunda TümDöküm-İŞ sendikası yetkiyi aldı.

• ÜCRETLER DONDURULAMAZ

BAŞTARAFI: Sy:1, st:8

lışırlar, fakat aslındaCHP kuyrukçuluğu yapmaktadırlar. Onlar bu toplumsal ihanet anlaşmasınıdesteklemekte ve tepkileri görevleri gereği kamuoyundan gizlemeye çalışmaktadırlar. Bu gidiş içinde halkımızı bekleyen, yine açlık, işsizlik, ve zulümdür. Ve artık bütün ham hayaller yıkılmakta, "umut CHP" sözleri gittikçe azalmaktadır. İşçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşu SOSYALİZM'dir.

Bugün artan faşist saldırganlığa ve mevcut CHP ağırlıklı hükümetin anti demokratik uygulamalarına karşı durabilecek biricik güç tüm sosyalist ve demokratik güçlerin eylem birliğidir. Biz "TOPLUMSAL ANLAŞMAYA ve ÜCRETLERİN DONDURULMASINA KARŞI MÜCADELE KAMPANYASI" nı açan kuruluşlar tüm sosyalist ve demokratları birliğe ve bu gidişe karşı göreve çağırıyoruz.

• HASAN ISIK'IN

BAŞTARAFI: Sy:1, st:4'de

bir işçiydi. O hastahanede ağır sömürü ve baskı altında diğerleri gibi eziliyordu. 21.7.978 günü çalışma arasında yemekhaneye girerek su içmek istedi, yanlışlıkla sürahilerin yıkanılmasında kullanılan asitli sudan içerken farkederek doktora çıktı. Doktor İsmail Tuncer, Hasan Işık'a 800 TL. değerinde olan ilacı almasını söyledi Hasan Işık ise maddi imkansızlıklar nedeniyle ilacı alamayacağını söylemesi üzerine Dr. İsmail Tuncer hiç bir tıbbi müdahalede bulunmadığı gibi Hasan Işık'ın yattığı servise diğer arkadaşlarının girişini yasakladı. 4 gün süren ilgisizlik sonucu Hasan Işık 25.7.1978 günü öldü.

800 Tl. sının bir işçi canından daha kıymetli olduğu bu düzen sürüp giderse daha nice Hasan'ları kaybedeceğiz.

• FINDIK ÜRETİCİLERİ VE TARIM İŞÇİLERİ

BAŞTARAFI: Sy:6, st:7'de

mal varlığın ne kadarsa o kadar kredi vermeye başladılar. Buda, büyük toprak sahiplerinin işine yaradı. Yüzlerce dönüm arazileri olduğu için bol kredi aldılar. Ama yoksul ve küçük köylüler ipotek edecekleri mal az olduğu için bu nispette az kredi aldılar.

Tarım Bakanlığı planlama ve ekonomi dairesi başkanlığı tarafından yapılan bir anket sonucuna göre, kredi alan 134 fındık işletmesinin aldığı toplam kredi miktarının %27.2 si Ziraat Bankası ve Kooperatif tarafından verilmiştir. Geriye kalan, %72,8'lik kredi ihtiyacı ise tefeci- tüccarlar tarafından hazırlanmıştır.

Aynı konuda Devlet Planlama Teşkilatının(DPT) 1974 deki bir raporunda verdiği rakamlar ise şöyledir: Üreticiler ihtiyaç duydukları kredilerin ancak 28.5%'nin bankalardan, %16'sını kooperatiflerden ve geri kalan %51.5'inide tefeci, ağa tüccar ve komisyoncudan almaktadır. Banka ve kooperatif kredilerinin dağılımı şöyledir: (Bak TABLO:2)

Bu %73'lük krediyi alan aracı ve tefeciler, daha yüksek faizlerle bunları küçük üreticilere vermektedirler. Böylece devletin parasını devir-teslim yapıp havadan para vurmaktadırlar. Devlet de bu parayı, emekçi halktan topladığı vergilerden meydana getirdiği için, emekçilerin paraları yine kendilerini sömürmek için kullanılmakta ve DEVLET bu işe aracı olmaktadır. Böylecede DEVLETİN emekçi halkın değil, bir avuç zengin tefeci-tüccar menfaatine çalıştığı birkez daha ortaya çıkmaktadır.

"Türkiye'nin bir tarım ülkesi olduğu söylenir durulur. Ama tarıma gerçek anlamda önem verilir mi? HAYIR. Her alanda olduğu gibi tarımda da bir avuç zenginin kayırılması sözkonusudur. Milli gelirin büyük kısmı, tarım gelirinden oluşmasına rağmen, ülkemizde dağıtılan toplam kredilerin az bir kısmı tarımsal işletmelere verilir. Bunun da büyük payının tüccar-büyük toprak sahibi ve tefecilere verildiğini görmüştük. Bu durumun nedeni, ülke ekonomisine yön verenlerin emperyalizmin işbirlikçisi tekelci sermayedarlar ve büyük toprak sahipleri(yani oligarşik diktatörlük)olusudur.

FİSKO BİRLİK KÜÇÜK ÜRETİCİLER ÜZERİNDE BİR BASKI ÖRGÜTÜDÜR.

2834 sayılı kanun gereğince 28 Ağustos 1938'de tarım satış kooperatifleri birleşerek Fiskobirliği kurmuşlardır. 1940 da kabul edilen bir kararnameyle fındık üretim sahasındaki tarım kredi kooperatifleri de birliğe ortak edilerek FKB'nin ortaklık ve üyelik hacmi artırılmıştır. Kurulduğu günden bu yana üyesinin çoğunluğunu küçük üreticiler oluşturmasına rağmen hiçbir zaman demokratik kooperatifçilik işleyişine sahip olamamıştır. Başına bir avuç ihracatçı-tüccarın çöreklendiği bir çiftlik haline gelmiştir.

FKB ortağından, ortak olmayanına kadar çeşitli alımlarda bulunarak gerçekten amaç ve görevlerinde belirtilen bir sürü maddelerin demokratik özünü boşaltarak kuşa çevirmiştir. Fındık taban fiyatında Karadeniz İhracatçı Birliği ile el ele vererek yarı bağımlı olduğu Ticaret Bakanlığını zorlayıp istediği biçimde, yani başına çöreklenmiş parazitlerin dediği biçimde fiyat verilmektedir. Bugün hükümetlerin ve genel müdürlerin davranışları oligarşinin isteği doğrultusunda olduğuna göre FKB'nin ne hizmet ettiği anlaşılabilir birşeydir. Üreticiler örgütü diye kurulmasına rağmen, mevcut yapısından dolayı hemen hemen üç buçuk milyona yakın fındık üreticisinden ancak 100 bin kadarını üye yapabilmiştir. Yani FKB bugünkü biçiminde üreticilere yabancılaşmış bir yapıdadır, düzenin sömürü mekanizmalarından biri haline gelmiştir. Yönetimi açısından Ticaret Bakanlığına yarı bağımlı olması yanı sıra kredi ve para dağılımı açısından banka ve tefeci-tüccarların kontrolu altındadır. FKB'nin üreticiye yabancılaşmasının eriştiği en son nokta halk düşmanı MC dönemleridir. MC dönemlerinde işçi diye FKB'ye alınan eli kanlı, beli silahlı ve 14-15 bin lira gibi dolgun maaşlı faşist katiller FKB'yi halka karşı bir saldırı üssü olarak kullanmışlardır. Bu, bilinen yöntemlerle, bazı yasal formaliteler ve bakanlık kanalıyla gerçekleştirilmiştir. FKB'nin bu yapısı emekçilerin ekonomik- demokratik örgütlere karşı bir güvensizliklerinin doğmasına yol açmıştır. Emekçilerin mevcut kapitalist sistem sınırları içerisinde belli ölçülerde ekonomik ve demokratik haklar elde etmelerini sağlayacak olan bu tür örgütlere (Sendika, kooperatif, birlik vs..) sahip olmaları gerekmektedir.

TABAN FİYATLARIN DÜŞÜK TUTULMASINI IMF ECEVİT'E, ECEVİT'TE ÜRETİCİYE DAYATIYOR.

Bu yıl için " Ziraat Odaları Birliği"nce hazırlanan raporda bir dönümün ortalama fındık verimi 90 kgr. dır. Bir kilogram fındık maliyeti fiyatıda 21 lira, 62 kuruştur. Birde buna kanunen tanınan yüzde 30 üretici hakkı eklenince 50 randımanlı fındığın kilogramı 28 lira 10 krş. olmaktadır.

Geçen yıl uygulanan düşük fiyat politikası MC nin halk düşmanı yüzünü göstermişti. Peki bu yıl ne olacak. CHP hükümeti alın terimizin karşılığını verecek mi? Buna pek ihtimal yok...

Çünkü, CHP hükümeti, oligarşinin açık desteğiyle; onu bunalımdan kurtarmak ve bunalımın yükünü işçilere, köylülere tüm çalışanlara yıkmak için hükümet olmuştur. Oligarşinin bunalımdan kurtulması ve döviz dar boğazını aşabilmesi için emperyalizmin bizim gibi yarı sömürge ülkelerin ekonomisini denetleyen örgütü IMF, CHP hükümetine bir takım tedbirler alması gerektiğini dayatmıştı. Bu tedbirlerin başında devalüasyon, ücretlerin dondurulması ve taban fiyatlarının düşük tutulması geliyordu.

Tabii bu tedbirleri de Ecevit emekçilere ulusun çıkarları dar boğazın aşılması vb. laflara "fedakarlık" yapılması gerekir diyerek dayatmaktadır. Aslında dar boğazda olan parababalarıdır. Kârları azalıyor diye bunalıyorlar. Kendi yarattıkları çarpık ve dışa bağımlı kapitalizm şimdi işlemez duruma geldi. Tek gayeleri daha fazlakâr, daha fazla sömürü için ülkemizi har vurup harman savurdular. Şimdi de döviz yok, bunalım içindeyiz diyorlar. Bu bunalım onların bunalımı. Biz zaten yıllardır bunalımdayız, bunalımdan kurtulmadık ki. Şimdi ortaya yeni bir bunalım çıkmışsa, bu bunalım parababalarının bunalımıdır. Daha önce iyi sömürüp, göbeklerini iyi şişiriyorlardı. Şimdi işler az ters gitmeye başladı "bunalım" lafı etmekteler. O halde bu bunalım yükü bize çektirilemez. Biz bu bunalımı atlatmayı değil bunalımlardan topyekün kurtulmayı istiyoruz. Ama CHP kendini iktidar yapan emperyalizm ve yerli işbiklikçileri tekelci sermayedarlar ve büyük toprak sahiplerine (yani oligarşik diktatörlüğe)yaranmak için "tasarruf politikası" uygulanmaktadır. İşçi ücretlerinden, köylüye verdiği taban fiyattan tasarruf yapıp, böylece toplandığı paraları gidip parababalarına verecek onları bunalımdan kurtaracaktır.

İşte bundan dolayı l bu yılda taban fiyatları düşük olacaktır. O halde görev bu baskı ve sömürü düzenine karşı savaşmak ve onu yerle bir etmek gerekmektedir. Bu düzenin yerle bir edilmesi de, işçilerin köylülerin demokratik halk iktidarıyla gerçekleşecektir.

• CHP'NİN

Baştarafı: Sy:4 St:9

dolaşıyor. Özellikle geceleri dernekte veyc "dondurmacının, orada toplanıyorlar. Herhalde gizli birşeyleri olsa gerekir.

—Amca, hiç olaylar duracağa benzemiyor. Hergün 3-5 ilerici-yurtsever öldürülüyor. Sizce hükümetin uygulamaları nasıl?

—Bak oğlum, baştada söyledim, umudumuz kof çıktı. Bir tek umudumuz var. O da gerçek halk iktidarı. Yani kendi iktidarımızı kendimiz kuracağız. Çünkü, 'CHP" nin gerçek umudumuz olmadığını kavradık. Baksanıza, hesap soracağım dedi, sormadı, faşistleri okuldan atacağım (Danıştay kararlarını uygulayacağım) dedi, uygulamadı. Biz bu hükümetin neyine inanalım ki? Bakın, şunuda artık iyi belledik: "Geçen yıl pamuk 10,5TL idi. Bu hükümet verse verse 200 krş. daha verir, 12,50 TL olur. Buda, en büyük geçim kaynağı olan bizlerin harap olması demektir. Artık, umudumuzu iyice yitirdik. Görünen köy kılavuz istemiyor, artık" Bunu böyle bilesin oğlum.

—Sağolasın amca. Sayenizde epeyce bilgi sahibi olduk. Haydi, çok çok sağolun. Başka sorunlarınız, yada yardıma ihtiyacınız olursa her zaman yanınızdayız.

—Esas sizler sağolasınız. Bizler sizlere güvenmeyipte kimlere güveneceğiz. Tek kurtuluş yolumuz devrim diyordunuz. Herhalde baştan beri haklıymışsınız.

• YAŞASIN KIBRIS

BAŞTARAFI: Sy:1, st:8

ti. ABD, yeni durumun ilk başta planladığı gibi olmamasına rağmen yine çıkarına uygun olduğunu görmüş; bu arada başka bir yarı- sömürge si olan Yunanistan'la Türkiye arasındaki dengeyi sağlamak ve dünya kamuoyuna hoş görünmek için Türkiye'ye silah ambargosu koymuştu.

Böylece, Türkiye ve Yunanistan tarafından paylaşılan Kıbrıs'ta ABD egemenliği daha dolaysız oldu.

Bugün Kıbrıs'ın Türk askerleri tarafından işgal edilen bölgesi tam bir sömürge durumundadır. Ekonomisi tamamen Türkiye ekonomisinin bir uzantısı haline getirilmiştir. Binlerce Rum emekçisi evlerini ve işlerini bırakarak göç etmişlerdir. Bunların yerine Türkiye'den getirilmiştir. İşgalci Türk len göçmenler yerleşti- ordusunun baskısı sürmektedir. Bütün bunlar, Kıbrıs'ın zenginliklerinin talan edilerek, Türkiye oligarşisinin aldığı paydan sonra, emperyalizme teslim edilmesi içindir.

Bu durumu gizlemek ve sınıf mücadelesinin üstünü örtmek amacıyla Türk ve Yunan oligarşileri, şovenizmi ve karşılıklı ulusal düşmanlıkları körüklemektedirler. Bu konuda da hükümetin ve muhalefetin özünde birbirinden farkı yoktur. İkisi de Yunan düşmanlığıyla, emperyalizmin işbirlikçiliğini yapmaktadır. Ama halkların çıkarı birleşip, bağımsızlık mücadelesine atılmakta ve böylece emperyalizmin sömürüsüne son vermektedir. Başka bir ulusu ezen bir ulus kendisi özgür olamaz! Yaşasın Bağımsız Türkiye, Bağımsız Yunanistan ve Bağımsız Kıbrıs!

• AĞRI'DA

BAŞTARAFI: Sy:1, st:9

18.7.1978 tarihinde, gece, Ağrı Ülkü Ocakları Başkanı Baki Alpaslan ve Kürşat Kaplan ile Orhan Salman camiye bomba koyarlarken yakalandılar. Böylece, faşist güçlerin, sömürgeci-oligarşinin politikasına uygun bir biçimde Kürdistan halkı içinde karışıklıklar yaratmak ve yeni bir Malatya olayı meydana getirmek istedikleri açıkça bir daha ortaya çıktı.

Faşist güçleri Ağrıda besleyenlerin başında Hacı Mustafa Kılıçaslan, Ticaret Odası Başkanı Halit Alpaslan, Fehmi Olgun ve Sümer Bank Müdürü gelmektedir. Bu yerli gericiler, sömürgecilerin hizmetinde faşist katilleri örgütlemekte ve Ağrı Halkının ulusal ve demokratik mücadelesini engellemeye çalışmaktadırlar. Tüm bu oyunlar, gerici ve sömürgeci güçlerin saldırıları, Kürdistan halkının gelişen mücadelesini durduramayacaktır. Özgür ve demokratik bir Kürdistan ve Bağımsız bir Türkiye mutlaka yaratılacaktır.

BİJİ RIZGARİYA KÜRDİSTAN.

• OLİGARŞİNİN HÜKÜMETLERİ

BAŞTARAFI: Sy:1, st:4'de

IMF'nin devalüasyon ve işçi ücretlerinin dondurulması tedbirleriyle birlikte dayattığı tedbirlerden biri Ecevit'in muhalefetteyken belirttiği gibi taban fiyatlarının düşük tutulmasıydı. Hafta içinde açıklanan taban fiyatları bu tedbirin de IMF'nin istekleri doğrultusunda hayata geçirildiğini kanıtladı. Reformizminde böylece iğrenç yüzünü sergiledi.

Son olarak Fındık taban fiyatı 21.5Tl. olarak açıklandı. Yapılan devalüasyon ve zamlardan sonra bu açıklanan taban fiyatı çok gülünç bir rakamdır. Üreticiyle alay etmek demektir. Üreticinin talebi ise fındık taban fiyatının en az 35 Tl. olmasıdır. Ama iş başındaki hükümetin görevi işçilerden ve üreticilerden kısarak onları açlığa ve sefalete iterek oligarşiyi bunalımdan kurtarmaktır. Ülke ekonomisini emperyalizme peşkeş çekmektir.

Bugün muhalefette olan MC partileri yaygara kopartıyorlar. Taban fiyatları düşük diye Bir zamanlar Ecevit nasıl yaygara koparmışsa onlarda aynıtelden bağırmaktalar. Çünkü onların görevide oligarşinin çıkarlarını savunmak ülke ekonomisini emperyalizme peşkeş çekmektir. Onlarda iktidarları döneminde bunu kanıtlamışlardır. Hangi yüzle taban fiyatları düşük diye yaygara kopartmaktadırlar.

İşçiler, köylüler bu sömürünün, açık ve sefaletin kapitalist düzenden kaynaklandığını ve muhalefetin de bu düzenin bekçileri olarak sahnede olduğunu bilmekteler. Artık emekçileri aldatamayacaklar! İşçiler köylüler tüm çalışanlar gerçek kurtuluşları doğrultusunda ilerliyorlar bu düzene baş kaldırıyorlar. Ve bu düzeni başınıza yıkacaklar. Bu böyle biline

• JANDARMA BASKISI

BAŞTARAFI: Sy:1, st:9

dir. Kanun kaçakları diye kamuoyuna tanıtılan insanlar sömürgecilerin ve yerli işbirlikçilerinin Kürdistan'daki düzeninin kurbanlarıdır. Bunlar, ya çoluk-çocuğunun açlıktan ölmesini engellemek için kaçakçılık yapan insanlardır, ya ağaların, beylerin işlerinde kullandıkları ve işe yaramayınca kovdukları yoksul kimselerdir, yada namus belasına, toprak belasına vb. nedenlerden suçlu durumuna (!) düşmüş insanlardır. Kürdistan'da bu tipteki insanların sayısı hayli kabarıktır. Kürdistanlı'nın kaderidir bu. Bu kaderi yırtıp atmak için son yıllarda gelişen ulusal talepler ve tepkilerle birlikte, sömürgeci- oligarşi daha bir saldırılarını yoğunlaştırmaktadır.

Bu saldırıların, Güney Kürdistan'daki direnişin geliştiği bir döneme rastlaması da tesadüf değildir. Güney Kürdistan'daki direniş, Kürdistan'ın diğer parçalarında yaşayan insanları etkilemektedir. Türkiye Kürdistan'ında yaygınlaşan tepkilerin bir nedeni de budur.

Irak'taki Sömürgeci Baas iktidarı, bu direnişi kırmak için Kürt köylerini boşaltmakta, onların yerine Arapları yerleştirmektedir. Irak'ın güneyine göçe zorladığı Kürt köylülerini toplu yaşamaya zorlamaktadır. Geçmişte Vietnam'da, Angola'da, Mozambik'te sömürgecilerin uyguladığı yöntemlerdir bunlar. Ama bu yöntemler, nasıl Fransız ve Portekiz sömürgeciliğini ayakta tutamamışsa, Irak sömürgecilerinin de sonlarında pek farklı olmayacaktır.

Türkiye Kürdistan'ı üzerindeki bu baskılar karşısında tüm yurtsever ve devrimcilere düşen görevler vardır. Bir yandan bu baskı ve saldırılar teşhir edilirken, diğer yandan da bu saldırılara, sömürgeci- oligarşinin oyunlarına karşı mücadele edilmelidir. Bu Türkiye'nin her yerinde sürdürülmelidir. Unutmayalım ki böylesi günler kimin gerçekten yurtsever ve devrimci olduğunu, kimin gerçekten Kürdistan ve Türkiye halklarının çıkarlarını savunduğunu ortaya çıkarmak açısından birer ölçü olacaktır.

Saldırı ve baskılar özgür ve demokratik bir Kürdistan, Bağımsız bir Türkiye kurma mücadelemizi engelleyemeyecektir.

BİJİ RIZGARİYA KÜRDİSTAN.

• Ertuğrul Kürkçü'nün Koçaş'a Cevabı

lemlerine sınırlı yada yoğun biçimde katılmış olanlara Atatürkçülük izafe etmek Bay Koçaş'a kalmış bir iş olamaz DEV-GENÇ'le şu yada bu şekilde ilişki kuranlar onun sahip olduğu siyasi çizgi hakkında herzaman genel bir fikre sahip olmuşlardır. DEV-GENÇ yasal bir örgüt olduğundan ötürü ona destek olduklarını saklamak gibi bir şapşallığa da hiç bir zaman düşmemişlerdir. Bu yüzden Bay Koçaş'ın DEV-GENÇ'e destek olanları sözde korumak için neden bu kadar telaşa düştüğünü, neden"vücudunu ter bastığını" kavramak mümkün olamamaktadır..... Tabii hesapları bilinmese..

Bay Koçaş'ın Atatürkçülük bahsinde söylediklerinde mutatis mutandis bir gerçeklik payı yok değildir. O da şudur ki, Bay Koçaş'ın pek yakından tanıması gereken, ve tanıdığını da anılarının ilk ciltlerinde açıkladığı, bir takım komplocular, öğrenci gençliğin anti-emperyalist, devrimci-demokratik, sosyalist büyük çoğunluğunu kucaklayan DEV-GENÇ'i kendi komplolarına alet etmek; onun proleter sosyalizmi ve proleter enternasyonalizmi doğrultusunda ilerlemesinin önüne geçerek kendi komplocu siyasetlerine bağlamak; ve kendi iktidarları altında bir "Devlet Gençlik Örgütü" olarak bağımsız proleter hareketine karşı bir mızrak başı olarak kullanmak için bu yığınsal gençlik örgütü içine anti-komünistleri sızdırarak onun yönetimini denetim altına almaya bunu başaramadıkları her yerde yöneticilerini zor da dahil her yolla tasfiye etmeye çabalamışlar, nasıl olsa geleceğin kendi avuçlarının içinde olduğundan emin olarak, ileride güçlü ve itibar sahibi bir gençlik örgütünü ele geçirmiş olacakları hesabıyla DEV-GENÇ'in itibar kazanmasından kendi hesaplarına da yarar ummuşlardır. Bütün bunlar içinde kendilerine yol gösteren ilke de "Atatürkçülük" ve "Devrimci-milliyetçilik" olmuştur.

Ne varki, 12 Mart'ta siyasi güçler dengesi aleyhlerine dönüşünce de daha dün kendilerine karşı komplo tezgahladıkları siyasi hasımlarıyla elbirliği yaparak DEV-GENÇ yöneticilerini ve onun militan üyelerini boğazlamayı "Atatürkçülüklerinin" ve "devrimcilik"lerinin bir icabı saymışlardır. İşte Bay Koçaş bunun için "Ürperiyor"ve vücudunu bunun için "ter basıyor". Kolay değil elbet! Hem adamlarını onu ele geçirmek için DEV-GENÇ'in içine sokacak, onlara komünist taklidi yaptıracaksın, hem DEV-GENÇ ve "benzeri örgütlere" karşı "reformist"-gerici ittifakının saldırısını bir hükümet üyesi, devletin gizli güvenlik servislerinin yöneticisi olarak yürüteceksin, hem de kendi adamlarını bu saldırıdan sıyırmak zorunda olacaksın. Doğrusu bu durumda kim olsa vücudunu ter basar.

Bay Koçaş'ın DEV-GENÇ'in ideolojik pozisyonlarını kendi eyleminin meşruiyetini kanıtlamak için tahrif etmeye kalkışması da görüldüğü gibi boşunadır.

Tarih Koçaş'ların ve Ünlütürklerin eylemi hakkındaki görüşünü açıklayalı çok zaman oluyor. Yaklaşan yeni devrimci fırtınalar çağı-
devrimci fırtınalar çağının sonunda da işçiler, köylüler ve devrimci gençler dün yarıda kalanişlerini tamamlayarak 'Bastil'i yerle bir edecekler, onun sahiplerini süpürüp geçecekler, dün ellerinden kaçan "tarih suçluları"nıda layık oldukları cezalara çarptıracaklardır. Koçaş'ı da, Ünlütürk'ü de, onların fikirlerinin ve eylemlerinin, ekonomik, toplumsal ve siyasal dayanaklarını da...

ERTUĞRUL KÜRKÇÜ
DEV-GENÇ GENEL BŞK
(1970)

KURTULUŞ
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Sahibi : M. Mevlüt KAPTAN
S. Müdürü: Yunus ER

Yazışma Adresi: PK:308 KIZILAY-ANKARA
Her türlü ödeme için: M.Mevlut Kaptan,
Posta çeki no:109207

BASILDIĞI YER:
DAILY NEWS WEB OFSET
TESİSLERİ - ANKARA

Yönetim Yeri: İbrahim Müteferrika sok. Fazilet Han Kat:4 No:409 ULUS-ANKARA

- Fındık taban fiyatı tesbitinde hayat pahalılığı dikkate alınarak taban fiyat en az 35 lira olmalıdır.
- Tarım işçiliğinde işgünü 8 saat, sigorta ve asgari ücret uygulanmalıdır.
- Bankalar ve tarım kredi kooperatifleri esas olarak yoksul ve küçük üreticiye kredi dağıtmalıdır. Verilen kredinin miktarıda artırılmalıdır.
- Randımanlar üreticiler tarafından seçilen komisyon aracılığıyla sürdürülmelidir.
- Fındık rekolte tahmini, taban fiyatı, ihraç fiyatı ve fındık maliyeti saptanması çalışmaları bilimsel araştırmalara dayandırılarak, bu unsurların tüccar-tefeci ve ihracatçıya yönelik uygulamaları terkedilmelidir. Saptamalar üreticilere danışılarak ve üreticilerin bölgesel, ekonomik ve sosyal özellikleri gözönünde bulundurularak yapılmalıdır.
- Satılmayan fındıklardan doğan zararlar hazineye ve hazinenin zararları da üreticilere ve dar gelirlilere yansıtılmamalıdır.
- Üretimi ve verimi artırıcı gübre, ilaç, araç gereç, makina ve kredi üreticilere ucuz, yerinde ve zamanında, aracısız bir dağıtımla sağlanmalıdır.
- Fisko Birlikten halk düşmanı faşistler atılmalı, fisko birlik tüccarların ve tefecilerin sömürü mekanizması olmaktan kurtarılarak demokratik bir işleyişe kavuşturulmalıdır.
- Banka borçları ertelenmeli, faizleri silinmelidir.
- Alımların çabuk yapılması sağlanmalıdır.
- Fındık dikim sahası sınırlandırılmalıdır.

FINDIK ÜRETİCİLERİNİN ve TARIM İŞÇİLERİNİN ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜYE SON

Doğu Karadeniz Bölgesinin, özellikle Giresun ve Ordu kesimlerinde emekçi halkın çoğu fındık üretimi yapar. Bu üreticilerin çoğunluğuda yoksul köylü ve küçük toprak sahipleridir. Gece-gündüz demeden, çoluk- çocuk çalışıp bütün bir yıl boyu kendilerini geçindirebilecek gelir elde etmeye çalışırlar. Bunun yanısıra az sayıda büyük toprak sahibi vardır. Bunlar aynı zamanda fındık tüccarlığıda yaparlar. Diğer köylülere faizli borç para verirler.

Bu toplumsal farklılaşmayı rakamlarla şöyle gösterebiliriz:

1976 yılında Türk Mimar ve Mühendis Odaları Birliği (TMMOB) tarafından yayınlanan "FINDIK RAPORU"nda şöyle yazıyor: (Bak TABLO:I)

Bu tablodan görüleceği gibi fındıkla ilgilenen aile sayısının en büyük kısmı (%90..'i) 30 dönümden az toprağa sahiptir. 30 ile 100 dönüm arası toprağa sahip olanlar ise toplam aile nüfusunun %9'u kadardır 100 dönümden fazla toprağı olanlar ise % 1 kadardır.

10 dönümden az toprağı olanlarıyoksul köylü olarak sayarsak 10 ile 40dönüm arasında toprağa sahip olan ve küçük köylü diyebileceğimiz kesim nüfusun %42 sini (yani hemen hemen yarısını)oluşturmaktadır.

Bu durumda fındıkla uğraşan aile nüfusunun %55 inin de yoksul köylü olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu adaletsiz mülk dağılımından da anlaşılacağı üzere, yaratılan değerlere bir avuç zengin köylü el koymaktadır. Çünkü yoksul köylü ve küçük üretici pazara götürdüğü ürününü düşük fiyatla satar, ama şehirden mal alırken yüksek fiyatla alır. Malını istediği fiyata, gerçek değerine satamaz, ama mal alırken her türlü kontrolden uzak bir şekilde 1'e 5'kârla mal satan tüccarla karşılaşır.

Zaten küçük olan toprakların miras sonucu daha da küçülmesi; engebeli kıraç ve dağlık arazilerde çok küçük parçalar biçiminde fındık bahçeleri oluşturur Ev ile harman yerinin uzaklığı verimi düşürmekte ve maliyeti artırmaktadır. Buna karşılık düşük taban fiyat verilmesi, kredilerin yetersiz oluşu, gübre-ilaç ve makinaların dağıtımında adil yöntem kullanılmamasıbu üreticileri her yıl borçtan borca sürükler. Sonuçta tüccara- tefeciye büyük toprak sahiplerine boyun büküp, el açarlar. Onlarda bu fırsatı iyi değerlendirip acımasız bir sömürü sürdürürler.

Birde çeşitli bölgelerden gelen işsizler ve topraksız köylüler dik yamaçlarda 10-12 saat çalışırlar. Üstelik sırtlarında küfe ile 5-10 km yürümek zorundadırlar. Çünkü bahçe ile fındığın serildiği yer arası uzaktır. Çoğunun yatacak yerleri yoktur, bahçelerde yatarlar. Bu perişanlık içinde kaç lira alacaklarını bile bilmeden çalışırlar, çünkü ücretleri taban fiyata göre belirlenir. Çoğu yerde ücret taban fiyatın 3 katı olarak belirlenir. Bu gelenek haline gelmiştir Hiçbir iş güvenliği yoktur, asgari ücret söz konusu değildir.

Bu da fındıktaki ayrı bir sömürüyü ortaya koyar, çünkü işçi çalıştıranların çoğu orta ve zengin köylülüktür. Yoksul ve küçük köylüler bu işi çoluk çocuk hep birlikte yaparlar.

GÜBRE, İLAÇ, KREDİ, VE EMPERYALİST SÖMÜRÜ

Gübre ve ilaç yapımında kullanılan hertürlü madde ülkemizde var iken bunların %60'a yakın bölümü dışardan alınır. Bunun nedeni de ülkemizdeki gübre ve ilaç sanayinin büyük bir bölümünün emperyalist tekellere bağımlı olmasıdır. Sonuçta hem gübre ve ilaç yeterli miktarda bulunmamakta, hemde fiyatları yüksek olmaktadır. Yoksul ve küçük köylüler bu maddelerden yeterince alamadıkları için, mahsul randımansız olmaktadır. Bunlara birde makina kullanılmaması eklenince, zengin köylü ile aralarındaki uçurum giderek derinleşmektedir.

Kredi meselesine gelince; Fındık destekleme alımlarında Ziraat Bankası Fisko Birliğe kredi verir, o da bunu üreticiye dağıtır. 1959 yılına kadar işletme kredisi verilirken bu tarihden sonra ipotekli kredi oldu. Yani

Devamı: Say:5 St:5

TABLO : I

Bahçe büyüklüğü (Dönüm)	Aile sayısının oranı %	Sahip olanın Bahçe oranı %	Bir aileye düşen ort. fındık Bahçesi (Dönüm)
0-5	29.48	5.24	2.10
5-10	25.07	16.03	7.97
10-15	14.26	14.45	12.64
15-20	15.07	20.49	16.96
20-25	6.16	10.59	21.44
25-30	0.63	1.39	27.52
30-40	6.79	18.72	34.39
40-100	2.54	13.09	64.21
Ortalama			12.47

Kaynak (I) TMMOB Yayınları 2 Fındık raporu sf.10

TABLO: 2

Banka ve kooperatif kredilerinin dağılımı şöyledir:
Küçük üretici....................38 milyon (%23.4)
" esnaf .... 6 milyon(%3,6)
Tüccar, büyük Top. Sahibi
aracı, tefeci....................118 milyon(%73)

Ertuğrul Kürkçü'nün Koçaş'a Cevabı -8-

"Amerikan emperyalizmi milliyetçi-devrimci diye lanse ettiği bazı yüksek rütbeli subaylar vasıtasıyla, radikal subayların hareketini kontrol altına alma; onların bağımsız örgütlerini dağıtma; hareketlerini pasifize etme oyununu ustalıkla oynamaya başlamıştır.

"Genel Kurmay başkanının ve Ordu komutanlarının verdiği muhtıra sonucu, yıpranan sağcı Demirel iktidarı istifa ettirilmiş ve böylece radikal subayların hareketi bir süre daha ertelenmiş, Amerikan emperyalizmi oynadığı oyunda zaman kazanma fırsatına sahip olmuştur."

İşte DEV-GENÇ'in 12 Mart muhtırası karşısındaki, o günkü konumu budur. Bay Koçaş gibi, "derin kültür" sahibi biri için de haddinden fazla açık olması gerekir.

Ayrıca Erim hükümeti kurulduktan ve 12 Martçılar kendi siyasi programlarını açıkladıktan sonra DEV-GENÇ:

"Büyük kapitalistlerin desteklediği Erim hükümetine hiç bir zaman destek olmayacağız" diyerek kendi tavrını bir kere daha açıkça ortaya koymuştur.

Bütün bunlardan da bir sonuç çıkarmaya aklı yetmiyorsa eğer, Bay Koçaş'ın 12 Mart gericiliğinin devrimcilere yönelttiği saldırılar sırasında DEV-GENÇ Merkez Yürütme Kurulunun üç üyesinin öldürüldüğünü, geride kalanlarınsa 15 yıldan ölüme kadar cezalara çarptırıldıklarını düşünmesi DEV-GENÇ'in muhtırayı olumlu karşılayıp karşılamadığı hakkında kendisine bir fikir verecektir Kaldı ki, kendisi de, aşağıda üzerinde duracağımız bir takım fikirlerini açıklarken hiçde başta belirttiği kanaat çizgisinde olmadığını açıkça ifade ediyor. Onun için 12 Mart darbesinin meşruiyetini kanıtlama çabalarına, DEV-GENÇ'i, "şu anarşistler"i alet etmeye çalışmasının Bay Koçaş için pratik hernangi bir yararı kalmıyor.

Bay Koçaş DEV-GENÇ ten bir kez de kendi tenkil planını açıklarken söz ediyor. Bu planın yasallığı üzerinde daha önce durmuştuk:

Şimdi bizi ilgilendiren şey ise Bay Koçaş'ın DEV-GENÇ'in ideolojik gelişimi hakkında yaymağa çalıştığı yanlış fikirlerdir.

Bay Koçaş'agöre "DEV-GENÇ ilk kurulduğu zaman herkes onları Atatürkçü bir örgüt olarak biliyormuş," Bay Koçaş, "Şahsen öyle" biliyormuş. "O günlerde bu örgüte yardım isteğiyle karşılaşsa imiş", "o da, bir şeyler verirmiş". Ancak anılarından öğrendiğimize göre Bay Koçaş DEV-GENÇ'in sonradan "anarşistleştiği" kanısındadır, bu yüzden "anarşist" yöneticileri tenkil ederken, geri kalanları yeniden kazanmak için çaba göstermek yolunda bir politika izlenmesine taraftardır. Bu ince planı o zamanki MİT müsteşarına kavratamadığı için de "bu önemli fırsat"ın kaçırılmasına hayıflanmaktadır.

Ancak bu açıklama tarzının da gerçeklerle herhangi bir ilintisi yoktur.

Çünkü DEV-GENÇ ilk kurulduğu zaman herkesin onları Atatürkçü olarak bilmesi söz konusu değildir.

DEV-GENÇ hiçbir zaman kurulmamıştır DEV GENÇ, siyasi çizgisi bakımından TİP'ne bağımlı örgütsel olarak ondan bağımsız olarak kurulmuş bulunan FKF'nin, "proleter devrimci" siyasete bağlı olacak biçimde dönüşmüş devamıdır. TİP'nin ve FKF'nin Atatürkçü örgütler olduğunu ilk iddia eden de Bay Koçaş olmaktadır.

FKF'nin 1969'daki genel kurulunda TİP'nin "pasifist" ve "parlamentarist" çizgisi terkedilerek, "proleter devrimci" çizgi egemen kılınmış ve federasyonun adı da değiştirilerek Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonuna dönüştürülmüştür. (DEV-GENÇ bunun kısa ifadesidir.) Federasyonun yeni tüzüğünün birinci maddesine:

"TDGF işçi, köylü, öğrenci gençliğin kitlesel sosyalist örgütüdür" diye yazılmış, amacı da, "gençlik kitleleri arasında bilimsel sosyalizmi yaymak ve benimsetmek..." olarak belirlenmiştir.

Dolayısıyla, DEV-GENÇ'in başında Atatürkçü olduğu ama sonradan "anarşistleştiği" yolundaki kanaat, Bay Koçaş'tan başkasının kanaati olamaz. Bundan da önemlisi Bay Koçaş'ın gerçek kanaatinin bu olduğu da düşünülemez. Üstelik Bay Koçaş kendi kanaatına herkesi ortak etmeye de kalkışamaz. Bütün bunlardan sonra, DEV-GENÇ'e maddi yada manevi dayanak olmuş, ya da onun ey-

DEVAMI: sy:5, st:10

DEMOKRATİK ÖRGÜTLERDEN HABERLER

Rize Eğitim Enstitüsü derhal açılmalıdır

Bir süreden beri Rize-de ilginç olaylar yaşanmaktadır. 12 Mart döneminin sorgucularından, I ve II MC'lerin emniyet müdürü, Ecevit hükümetinin Rize valisi Muharrem Bartın MC dönemlerine rahmet okutacak tavırlar göstermektedir.

Rize Eğitim Enstitüsünde Eğitim- Öğretimin normal olarak sürmesi MC'lerin emniyet müdürü, Ecevit hükümetinin valisini oldukça rahatsız etmiş olacakki, bazılarının kişisel sekterlikleri yüzünden yoğunlaşan eleştirileri fırsat bilip Eğitim Enstitüsü üzerindeki oyunlarını sergileme fırsatı buldu.

Devrimci olarak tanınan Anti-faşist bir öğretmenin sürgünü vali eliyle gerçekleştirildi.

Öte yandan faşist hareketin kitle katliamlarına yöneldiği Rize'de bombalı saldırı olaylarının failleri bulunamazken, özellikle Çayeli'nde yoğunlaşan faşist saldırıların önü alınamazken, silahlı faşist çeteler ellerini kollarını sallayarak dolaşırken bu sürgün olayının özel bir anlamı vardı. Bir yandan bunalımın getirdiği yük, üreticinin çektiği eziyet, aylar süren toplu sözleşme görüşmelerinin sonuçsuzluğunun işçiler arasında yarattığı huzursuzluk dikkatlerin başka yöne çekilmesini zorunlu kılmaktaydı.

Faşistlerle devrimcileri aynı kefeye koyan anlayış Rize Valisinin hareket ettirici kaynağıdır.

Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin "faşist saldırıları ve ilerici öğretmen kıyımını protestomitingi" bardağı taşıran son damla olmuş, ne hikmetse disiplinli ve olaysız geçen tüm hukuki formaliteleri tamamlanmış miting sonrası Eğitim Enstitüsü kapatılmıştır.

Rize Eğitim Enstitüsünün kapatılması kamuoyunun geniş tepkisiyle karşılaşırken şu sorular cevapsız kalmaktadır.

Öğrencilerin yaptığı mitingin hemen ertesi günü Eğitim Enstitüsü Milli Eğitim Bakanlığının tel emriyle kapatılmıştır. Bakanlık bu kararı verirken Validen hangi bilgileri alarak okulun kapatılması sonucuna varmıştır? Mitingin olaysız geçmesi mi valiyi rahatsız etmiştir? Yoksa vali mitingte çocuklarının, kardeşlerinin öğrencilerinin yanında yürüyen işçi-köylü, memur ve öğretmenlerden mi rahatsız olmuştur? Yoksa mitinge kendiliklerinden katılan üretici ve işçilerin attıkları "çayda sömürüye son", "toplu sözleşmeler açıklansın" "işçi ücretleri dondurulamaz" "Devrimci işçiler sendika yönetimine" gibi sloganlardan mı rahatsız olmuştur?

Bu sorular en kısa zamanda cevaplanarak ikibinbeşyüze yakın öğrencinin normal öğrenimini sürdürdüğü Rize Eğitim Enstitüsü en kısa sürede öğretime açılmalıdır.

Tüm Or-Der Antalya şubesi kongresi yapıldı

TÜM OR-DER(Tüm Ormancılık Personeli)I. olağan Antalya Şubesi kongresi sonucunda kongremiz genel politika ve ormancılık politikası ile ilgili olarak şu kararlarıalmıştır.

Bugün ülkemizdeverilmekte olan anti- faşist anti-emperyalist, anti-şovenist mücadelelerde başta işçi sınıfı olmak üzere ona koşut diğer demokratik kitle ve gençlik örgütleri kararlı olmak zorundadırlar. Bu mücadeleler kararlı bir savaş ve bu savaşın sınırlarının iyi kavranması ile başarıya ulaşacaktır.

Ormancı çalışanların ekonomik-demokratikhaklar elde edebilmesi mücadelenin bugünkü aşamasında grevli- toplu sözleşmeli sendikal yoldan geçmektedir.

Ormanlarımızın ve kıyı yağmacılığının önlenmesinin polisiye tedbirlerle önlenemeyeceğini bunun emperyalist-kapitalist üretim biçiminden kaynaklandığını tüm halkımıza duyururuz.

TÜM OR-DER
Tüm Ormancılık Personeli Antalya Şubesi
Başkan, Metin Kaya

İ.GÖKHAN EDGE'nin KATİLİ İŞKENCECİ POLİSLER GÖREVLERİNE DEVAM EDİYOR

İ. Gökhan Edge'yi 24.1.1976 günü Diyarbakır Emniyetinde işkence ile öldüren polis ve komserlerden Bülent Altan, İsmet Töre, Çopan Dede Koca, Dursun Eraslan ve Ahmet Beyazay hakkında Diyarbakır Sorgu Hakimliği 27.11. 977 günü gıyabi tevkif kararı vermesine rağmen bu zatlar, Diyarbakır'dan şu anda henüz öğrenemediğimiz yerlere naklen tayinlerini çıkarmışlardır. Ve görevlerine devam etmektedirler. Ayrıca aynı suçtan tutuksuz yargılanan Şahin Aydın ve Ayhan İlhan adlı polislerde bilinmeyen yerlere tayinlerini çıkarmışlardır.

Ne varki bu işkenceci adamlar, "CAN GÜVENLİKLERİNİN OLMADIĞI GEREKÇESİYLE" Yargıtaya başvurmuşlar ki, Yargıtay Dosyayı Yozgat'a ve oradan da aynı gerekçeyle Ankara'ya kaldırıyor. İlgili dosya şimdi 1978/151 sayı ile Ankara 2 no.lu sorgu mahkemesinde beklemektedir.

Yukarıdaadı geçen işkenceci polislerin nerelerde vazife yaptıklarınınİçişleri bakanlığından açıklanmasını isterken, haklarındaki mahkeme kararının bugüne kadar uygulanmamasını protesto ediyor ve mahkeme kararlarının bir an evvel uygulanmasını istiyoruz.

12.7.1978
Metin Karaahmetoğlu
Görele Halkevi Başkanı

Diyarbakır Emniyetin'de gördüğü işkence sonunda ölen İsmail Gökhan Edge

KIRŞEHİR'DE FAŞİST BASKILAR

Türkiye genelinde süren faşist baskıların bir örneğide şehrimizde yaşandı. Önce Kırşehir Eğitim Enstitüsü faşistler tarafından yakılmak istenmiş fakat devrimcilerin kararlı tutumları sonucu halk düşmanlarının bu emelleri boşa çıkarılmıştır. Faşistler bunlarlada yetinmemiş sistemli bir şekilde devrimcilere saldırılarını devam ettirmişlerdir. Bu saldırıların en hunharcasında 14.7.1978 tarihinde okula topluca gitmekte olan yüzlerce devrimcinin üzerine atılan tahrip kalıbı sonucu 26 devrimci ile beraber bir takım kolluk kuvvetleride yaralanmıştır. Her zaman olduğu gibi halk düşmanı güçler bu olayıda devrimcilerin çıkarttığını söyleyerek camiden çıkmakta olan halkı tahrik etmek istemişlerdir. Ancak devrimciler kararlı tutumlarını ve halka olan saygılarını bir kere daha göstererek buna müsade etmemişlerdir.

Bütün bunlara karşın devrimciler arasında sağlıklı bir diyaloğun olmaması nedeniyle yer yer kopukluklar göze çarpmış ve hatta giderek çirkin bir takım olayların çıkmasına kadar varmıştır. Biz Proletarya sosyalistleri olarak bu türden tavırların proletaryaya değil oligarşiye yarıyacağını eylemimizin doğru hedeflere yönelmesi gerektiğini söyledik. Dün olduğu gibi bugünde ve yarın da bu tür sekter tavırlar karşısında her zaman doğru devrimci tavrımızı koymakta kararlıyız.